

ОЛІМПІЙСЬКІ УЧАСНИКИ

АЛТУХОВ ПАВЛО СЕРГІЙОВИЧ

Майстер спорту України міжнародного класу, учасник XXXI Олімпійських ігор у Ріо-де-Жанейро, бронзовий призер чемпіонату Європи (2015) з веслування на байдарках і каное, срібний призер молодіжного чемпіонату світу (2015), дворазовий чемпіон Європи серед юніорів (2012) народився 23 грудня 1995 року у м.Хмельницькому.

У секцію прийшов пізно, тому багато в чому відставав від своїх однолітків. У кінці літа 11-річним хлопцем мама взяла з собою в дитячо-юнацьку спортивну школу і перший раз посадила у човен. Дуже хотів, щоб це була байдарка, але отримав тверде материнське “ні” і каное на додачу. Але на воді все одно почувався щасливцем. Щоб бути на рівні з товаришами, старався понаднормово, виконував настанови тренерів беззвідмовно. І вже через рік обігнав своїх друзів у майстерності. Чотири роки не показував якихось серйозних результатів і не дуже на них надіявся. “Вистрелив”, коли виграв українську юнацьку першість. Відтоді став більше обдумувати змагання, більше тренуватися. Зрозумів, що може і хоче стати в цьому успішним.

Кажуть, що все пізнається у порівнянні. Але у Павла такого не було: розмаїття секцій ніби не існувало, бо він з народження був запрограмований на веслування. В цьому заслуга дідуся Сергія Леонтійовича, який спортивній і тренерській кар’єрі віддав 48 років. Згодом його стежею пішла його донька, Павлова мама, Наталя Сергіївна: вона не розлучається з водою ось уже 30 років. Потім — старша сестра Марія: вона спочатку думала, що їй вдасться вирватися з династійного ланцюга. Та де там: велосипедистка з неї не вийшла, а от веслувальниця вдалася непогана. Маша була чемпіонкою України серед юніорів, зараз уже не виступає, але займається для себе.

Павло, завоювавши європейські трофеї, у 16 років став майстром спорту України міжнародного класу. Тренується у Миколи Мацапури, Сергія та Наталі Жиліяєвих Полтавської обласної школи вищої спортивної майстерності (ПОШВСМ), ДЮСШ УО м.Хмельницький, С-1 1000м. Виступає за Динамо-Освіта. На Олімпійських іграх представляв Полтавську і Хмельницьку області, оскільки для успішної підготовки до Олімпіади тренувався у Горішніх Плавнях.

У бразильському Ріо-де-Жанейро 16 серпня 2016 р. було розіграно перші олімпійські нагороди серед веслувальників на байдарках і каное. У фіналі змагань каное-одиночок на дистанції 1000 метрів Павло Алтухов фінішував з результатом 4:01.587. Цей час дозволив Павлу замкнути п'ятірку найсильніших каноїстів планети. Попереду нього були: Себасьян Брендель (Німеччина) -3:56.92, Ісакьяс Кейрош дос Сантос (Бразилія) – 3:58.52, Сергій Тарновський (Молдова) – 4:00.85 та Ілля Штокалов (Росія) – 4:00.96.

Під час урочистої зустрічі на рідній землі, міський голова Горішніх Плавнів Дмитро Биков вручив Павлові ключі від нової квартири.

Джерела та література.

Цимбалюк Ольга. Павло Алтухов: «Не я обрав веслування, це веслування обрало мене...»<http://proskuriv.info/index.php/2010-12-20-09-14-53/2178-2012-07-26-08-34-16> // [Електронний ресурс]. Режим доступу: proskuriv.info/index.php/2010-12-20-09-14-53/2178-2012-07-26-08-34-16/

Власенко Владислав. Павло Алтухов стартував на чемпіонаті світу з перемоги «Полтавщина Спорт» // [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://sport.pl.ua/news/7161>.

Блинчук Валерій. Павло Алтухов – срібний призер молодіжного чемпіонату світу. [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://fcvorskla.com.ua/index.php?newsid=10262>.

[Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://noc-ukr.org/news/13063/>

АМШЕННІКОВА ІРИНА ВІТАЛІВНА

Заслужений майстер спорту України з плавання, учасниця двох Олімпіад, триразова призерка юніорських чемпіонатів Європи, бронзова — чемпіонату світу 2002 р., чемпіонка Європи на дистанції 200 м (2005 р.), володарка п'яти срібних і чотирьох бронзових медалей чемпіонатів Європи, бронзовий призер Всесвітньої універсиади 2005 р., багаторазова чемпіонка України, рекордсменка 41-го вітчизняного рекорду у плаванні на спині на дистанціях 50, 100 і 200 м і в естафеті, краща спортсменка України грудня 2006 р., краща спортсменка Запорізької області 2006 р. народилася 19 травня 1986 року в м. Комсомольську (зараз м. Горішні Плавні) Полтавської області.

Першим тренером була мама, Ольга Олександрівна, майстер спорту з плавання. Батько, Віталій Олексійович, серйозно займався легкою атлетикою — трохи «не добіг» до майстра спорту. А коли вже Ірина стала майстром спорту міжнародного класу, у нього заграли амбіції. Вже 60-річним (!) він захопився радіоспортом і таки одержав звання майстра! Четвертий майстер спорту в їхній сім'ї — брат. Євген починав із плавання, проте по-справжньому знайшов себе в кульовій стрільбі.

Професійна плавчиня (спеціалізація — плавання на спині), - мама, яка познайомила дочку з плаванням, хотіла, аби вона спеціалізувалася на вільному стилі. А нинішній стиль обрав для неї тренер Олександр Стокоз — ще у Комсомольську. Саме він наполіг на зміні спеціалізації.

Коли в Комсомольську стало ніде плавати, бо басейн ДЮСШ № 2, єдиний у місті, несподівано закрили на тривалий ремонт, вона, у віці 11 років, змушена була залишити батьків і, за їхньою ж порадою, переїхала до Києва. У столиці навчалася в Республіканському училищі фізкультури, де два роки з нею працював Віктор Агеев. Було дуже важко: і фізичні навантаження, і самотність... Словом, пройшла справжню школу життя. Радувало, що мама часто навідувалася до Києва. Потім Іра перейшла до групи майстрів, і третім її тренером став Володимир Шамич, під орудою якого і здобула свої перші нагороди.

Особливо пам'ятним для неї став перший чемпіонат світу на короткій воді. Дебют у Москві виявився одразу «бронзовим» — її медаль вразила команду, це був справжній фурор! Пояснення ж було доволі простим: саме тоді, в 15 років, вона зустріла своє перше кохання і буквально пролетіла над водою всю дистанцію. Тоді від надлишку позитивних емоцій не могла заснути цілу ніч. На Олімпіаді 2004 року в Афінах заняла 15-е місце на 100-метрівці і 19-е — на 200-метрівці на спині.

На Олімпіаді 2008 року в Пекіні Ірина, як одна із головних плавальних надій України, м'яко кажучи розчарувала непопаданням навіть у півфінали на дистанціях 100 і 200 м на спині. Хоча, сама спортсменка заявляла, що показники українських плавців у китайській столиці стали наслідком діяльності або,

правильніше сказати, бездіяльності вітчизняних спортивних функціонерів і чиновників із плавальної Федерації. З Іриною важко не погодитися. У інтерв'ю «СПОРТгладреду» вона сказала: «Вы просто не знаете, как мы готовились к Олимпиаде. У любого человека, поработай он в наших условиях, не осталось бы сил не то что на рекорды, а даже на то, чтобы банально хорошо себя чувствовать. У меня лично есть повод для неудовольства. На самом деле, после сбора во Владивостоке я ожидала такого результата. Когда я спросила начальство – почему мы готовимся в таких ужасных условиях, давать ответ мне никто не спешил и не дал его по нынешний день. Конечно, у них свои материальные проблемы, но страдают из-за них спортсмены.» На репліку журналіста, що можливо спортсменам-плавцям треба казати правду, а не відмовчуватися, вона додала: – Начнем с того, что дома нет ни нормального бассейна, ни нормального тренировочного зала. В мой план подготовки к Олимпиаде были внесены конкретные сборы и соревнования. Но провести запланированную работу я не смогла. Как вы понимаете, не по своей вине. Бывали случаи, когда в конце сбора меня просто не пускали в бассейн, потому что возникли разногласия с начальством. Одним словом, получилась целая эпопея, повлиявшая как на мое психологическое состояние, так и физическое. Дошло до того, что в основной момент, когда тренироваться нужно было с повышенным упорством, у меня просто отпало желание что-то делать. Не потому, что ленивая или вредная, а потому, что руки опускались. Думаю, на моем месте такие чувства испытывал бы каждый... Но все скромно умалчивают, что мы, например, не могли нормально питаться. Во Владивостоке даже уснуть толком не было возможности, ведь в комнате стояла страшная духота, а кондиционеры там не установлены.

Бесіда відбулася у Запоріжжі 12 листопада 2008 року під час організованого Денисом Силантьєвим міжнародного турніру "Містер Батерфляй". На ньому Амшеннікова стартувала в єдиному запливі – на 50 м на спині, і зайняла перше місце.

Після Олімпіади в Пекіні одна із кращих представниць українського плавання 23-річна Ірина Амшеннікова хотіла залишити великий спорт. Тренуватися продовжувала для підтримки форми. Але коли їздила на змагання, неодмінно перемагала на коронних для себе 100- і 200-метровках на спині.

Із тодішнім тренером Володимиром Шамичем у неї не все складалося, та й столиця з її шаленим ритмом життя трішки «дістала». Тому після Олімпійських ігор відважилася на другий у своєму житті переїзд — перебралася до Запоріжжя, де незабаром одружилася з Максимом Большаковим і успішно поєднала сімейне життя зі спортом. Тепер вона Большакова.

Тренуватися почала у СДЮШОР водних видів спорту «Мотор Січ» під орудою тренера Анатолія Журавльова. Того тренера, про якого, перед від'їздом на чемпіонат світу до Австралії не позбавлена гумору плавчиня, відповідаючи кореспонденту «України молодой» на стандартне запитання: «Що ліпше — синиця в руці чи журавель у небі?» - «Найкраще — це коли «золото» в руці і... Журавльов — тренер!»

Директор спортивного клубу «Мотор Січ» Юрій Сичов запропонував їй кращі за столичні умови для тренувань. Її забезпечили екіпіруванням, фармакологією, зарплатою і навіть масажистом, якого не було у збірній України. А басейн «Славутич» — один із небагатьох в Україні, які функціонують упродовж цілого

року. Словом, у Запоріжжі є чудова база — достатня, аби якомога рідше виїжджати на навчально-тренувальні збори за кордон. Виступала за фізкультурно-спортивне товариство «Україна» СК «Мотор-Січ».

За досить кумедних обставин їй пропонували змінити навіть громадянство. Було це напередодні чемпіонату світу у Канаді — під час січневих зборів у Киргизії. Представники місцевої федерації «на повному серйозі» запевняли, що у випадку її згоди перейти під їхні прапори заплатять... 1010 баранів! Кажуть, що у гривнях цей «калим» становив тоді щонайменше «півлимона».

Зрештою її протистояння з керівництвом федерації привело до того, що вона була виключена зі складу збірної і покінчила з великим спортом.

Шкідливого впливу тягаря слави на шії не відчувала, бо на ній — лише татуйована саламандра. Зробила її ще у 14 років, бо вона у вогні не горить, у воді не тоне. Тепер це доречно, а тоді було виявом самостійності. Зробила, бо...мама заперечувала. Хоча людина і не забобонна — гороскопи, приміром, не читає, не вірить таким оракулам. Поза басейном обожаює рух, танці. Її можна застати і в боулінг-клубі, і в театрі.

Джерела та література.

[Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://files.korrespondent.net/persons/amshenikova>

[Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://www.olympicgames.com.ua/beijing2008>

[Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://www.champion.com.ua/olympic-games/2008/08/10/128463/>

Україна на літніх Олімпійських іграх 2008 [Електронний ресурс]. Режим доступу: <https://uk.wikipedia.org/wiki/>

[Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://sport.bigmir.net/sport/olympiad/525613>

[Електронний ресурс]. Режим доступу:

<http://sport.obozrevatel.com/news/2008/11/12/57707.htm>

Ярослав ШОНЬ. "К чемпионату мира готовлюсь в грязном бассейне". [Електронний ресурс]. Режим доступу: http://gazeta.ua/ru/articles/sports-newspaper/_k-chempionatu-miragotovlyus-v-gryaznom-bassejne/299493.

[Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://for-ua.com/ukraine/2007/01/25/133443.html>

[Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://glavred.info/archive/2008/11/12/113136-4.html>

[Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://dsmsu.gov.ua/index/en/material/10315>

[Електронний ресурс]. Режим доступу:

http://www.newsru.ua/sport/23jul2008/olimpic_games.html

Андрій БАГНЮК . Ні в кого у світі руки так швидко не працюють, як у мене // Україна молода 23.03.2007.

О. В. Дзюбан. Особливості та роль корпоративного меценатства в розвитку сучасного олімпійського спорту в Україні. [Електронний ресурс]. Режим доступу: http://mdu.edu.ua/spaw2/uploads/files/24_16.pdf

[Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://uni-sport.edu.ua/struktura-universitetu/fakulteti/trenerskij-fakultet/kafedri/kafedra-teoriji-ta-metodiki-sportivnoji-pidgotovki-i-rezerv>

ГРЕБЕЦЬ ЛІДІЯ ІВАНІВНА

Майстер спорту СРСР міжнародного класу, учасниця Олімпійських ігор Лідія Гребець народилася 11 квітня 1953 року у м. Полтаві. Вихованка заслуженого тренера УРСР Михайла Володимировича Бричкова. Виступала за Центральний спортивний клуб армії.

Розпочинала заняття плаванням у полтавському басейні «Дельфін», який був побудований з ініціативи М.В. Бричкова. Воїн-фронтовик, офіцер Бричков, який виріс на Дніпрі у Києві, вперше побачив плавальний басейн у розореному війною Будапешті. Після війни закінчив Київський інститут фізкультури і був направлений на роботу до

Полтави. Працював у середніх школах, у добровільному спортивному товаристві "Колгоспник" (воно в Україні було тоді найпопулярнішим), директором дитячої спортивної школи № 2, де виховували юних волейболістів, баскетболістів, футболістів. З першими теплими променями сонця став виводити дітей на Ворсклу. Подивитися туди приходило багато зацікавлених. Примітивним способом обгородили 25 метрів водного дзеркала, зробили дві доріжки, і учитель почав учити школярів плаванню. «Найплавучіших» відбирав у окрему групу.

Саме там він «вичислив» майбутніх учасників Олімпійських ігор, майстрів спорту міжнародного класу Лідію Гребець і Євгена Михайлова, чемпіонку СРСР, члена збірної СРСР і України, чемпіонку України, майстра спорту Віру Птушкіну та багатьох інших.

Виклавши в кінці 50-х років на стіл голови міськвиконкому звіт про навчання школярів плаванню, а до нього додавши з десяток грамот, завойованих його вихованцями на республіканських і всесоюзних змаганнях, домігся початку будівництва плавального басейну, який було відкрито в центрі Полтави 19 травня 1965 року. З роками була проведена його реконструкція. Тепер тут можна проводити змагання будь-якого рангу, довжина доріжок - 50 метрів. Михайло Володимирович став директором об'єднаної спортивної школи, куди, крім ігрових видів спорту, увійшло плавання. Потім школа отримала титул "спортивна школа з плавання олімпійського резерву". Уже поряд, у середній школі №14, з'явилися спортивні класи плавців. За короткий час ним підготовлено 12 майстрів спорту, чемпіонів і рекордсменів Європи, СРСР, України. Лідія Гребець і Євген Михайлов поїхали на Олімпійські ігри.

Лідія була золотою медалісткою І юнацького чемпіонату Європи (1967 р.) у плаванні на 100 м вільним стилем. На тій же дистанції - рекордсменка СРСР (1967 р.).

На XIX Олімпіаді (Мехіко) вона в складі збірної команди СРСР зайняла в комбінованій естафеті 4 x 100 м 4-е місце (пливла кролем).

В олімпійську команду СРСР 1968 року ввійшло 32 плавця, в їх числі було 10 учасників попередньої олімпіади. Дві третіх команди склали дебютанти, серед яких були полтавці Лідія Гребець і молодий брасист Євгеній Михайлов. В загальному заліку наші плавці зайняли 3 місце, пропустивши вперед тільки збірні США та Австралії. Мешкає в Санкт-Петербурзі.

Джерела і література.

Олимпийская история плавания. [Электронный ресурс]. Режим доступа: http://www.russwimming.ru/data/list/olimpijskaya_istoria_plavania-1.html#o1968.

С эмблемой ЦСКА. Воениздат МО СССР. Гл. 5. На голубых дорожках бассейнов.

Плавание в СССР. [Электронный ресурс]. Режим доступа: <http://ussr-swimming.ru>

В. Чазова, М. Спарбер. Чтобы помнили. - Полтава, АСМИ, 2001. - с. 16-20.

ДОВГАЛЬ АНАТОЛІЙ ІВАНОВИЧ

Майстер спорту міжнародного класу (2000) з легкої атлетики (біг), учасник Олімпійських ігор у Сідней (2000 р.) народився 29 січня 1976 року у м. Лубни. Закінчив Харківське училище олімпійського резерву Державного експериментального навчально-спортивного центру України з легкої атлетики у 1996 році, Харківський інститут фізичної культури (2005). Член збірної команди України з 1998 року. Бронзовий (Відень) та срібний (Мюнхен) призер чемпіонатів Європи (2002). Володар Кубка Європи (Будапешт, 2001), посів 4-е м. на Кубку світу (Мадрид, 2002). Рекордсмен України з бігу на 60 м і естафеті 4 × 100 м (2002).

На матчевій зустрічі збірних Німеччини, Іспанії, Польщі, Росії, США, України і Франції з легкої атлетики, яка проходила у серпні 2006 року в Парижі, Анатолій зайняв четверте місце в бігу на сто метрів. Цю дистанцію 30-річний спринтер подолав за 10,44 секунди. Переможцю забігу французу Поньону Довгаль програв 30 сотих секунди. Виступав за команду Збройних Сил України (Харків). Тренери – В. Нестеров, В. Поздняков.

Джерела і література.

Енциклопедія сучасної України. [Електронний ресурс]. Режим доступу: http://esu.com.ua/search_articles.php?id=20408.

Шекера Светлана. Легкая атлетика. На матчевой встрече сборных харьковчанин Анатолий Довгаль прибежал четвертым. [Електронний ресурс]. Режим доступу: http://www.mediaport.ua/news/sport/34687/legkaya_atletika_na_matchevoy_vstreche_sbornyih_harkovchanin_anatoliy_dovgal_pribejal_chetvertym.

ІВАНОВ ІВАН ОЛЕКСІЙОВИЧ

Майстер спорту міжнародного класу з триатлону, учасник XXXI-х Олімпійських ігор у Ріо-де-Жанейро Іванов Іван Олексійович народився 8 січня 1989 року у м. Комсомольську (тепер Горішні Плавні).

Займатись триатлоном розпочав у 13 років у В.М. Попова. Перший старт на чемпіонаті України у липні 2003 року у м. Житомирі був невдалим. Виступав за команду в естафеті, та виконував перший

етап. На сегменті бігу, заблукав, переплутав кола та побіг не туди. Команда за підсумками була знята зі змагань. По приїзду додому батько дуже сварився і казав синові: «Навіщо ти туди поїхав, підвів команду, навіщо взагалі ти цим триатлоном займаєшся?». Івана ця критика не зупинила, а навпаки підбадьорила і стала стимулом. На наступний день (понеділок, завжди вихідний) з другом дитинства Олександром Калініченком пробіг свій перший крос від Комсомольська до Кременчука, близько 18 км (у 14 річному віці). Так він доводив свою рішучість і впертись у досягненні мети.

Тренування давались важко В цей рік часто падав з велосипеда, зламав руку. Через ті падіння навіть отримав прізвисько «Ваня-катастрофа». Але у цьому ж 2003 році, у вересні, вже виграв свій перший чемпіонат України серед юнаків молодшого віку.

У 2010 році звернувся за допомогою до керівника комплексно-наукової групи штатної збірної України з триатлону Дрюкова Станіслава Володимировича щодо тренувань та підготовки до міжнародних змагань які могли б вивести до міжнародного рейтингу та відповідно до участі у Олімпійських іграх. Останнім часом допомагали земляку й інші місцеві тренери - Сергій Долинський (триатлон і велоспорт), у плаванні з Івановим працювала Ганна Савельєва, а за легкоатлетичні успіхи відповідала Надія Городинець.

Виступає за спотивне товариство «Динамо».

Іванов чемпіон України 2012 року. Бронзовий призер Кубка світу 2013 року в Едмонтоні (Канада), срібний призер з акватлону (Лондон, 2013), чемпіон світу з акватлону в Новій Зеландії (2013). Він найрейтинговіший український триатлет у рейтингу ІТУ (Міжнародного союзу триатлону), бо на міжнародній арені надає перевагу своїм виступам саме у всесвітніх турнірах. А ось в європейському рейтингу він не є лідером серед українців, бо виступає в європейських турнірах значно рідше, ніж у світових. Кандидатура цього спортсмена на Олімпійські ігри у Ріо-де Жанейро була затверджена 13.07.2016 р на президії Федерації триатлону України.

Те, що перевага була віддана Івану Іванову - цілком справедливо. В українському рейтингу він - номер один. Доля спортсмена вирішилася голосуванням десяти членів президії федерації: вісім проголосували "за", двос були проти.

Допуск на Олімпіаду отримували п'ятдесят п'ять кращих спортсменів світового рейтингу. Іван був 56-м. При відмові німецької збірної команди від участі в олімпіаді в Ріо відбулося зміщення в рейтинзі.

Місце у змаганнях було надно спортсмену с найвщим олімпійським рейтингом - Springer Thomas (AUT). Ним став український спортсмен Іван Іванов (міжнародний рейтинг - 67). Відповідно з правилами відбору всі рейтинги враховуються станом на 15 травня 2016 року. У цьому році він брав участь на етапах Кубка світу і Європи. З огляду на результати Іванова в сезоні, Міжнародний союз триатлону (ITU) вирішив надати Україні спеціальну додаткову квоту.

Раніше потрапити до числа 55 кращих Іванову завадили невдалі виступи через травму. Протягом 2016 року Іван Іванов на етапах Кубка світу показував такі результати: 6-е місце в Новій Зеландії, 16-е - у Китаї, 33-є - в Італії і 29-е - в Японії. Наприкінці червня на етапі Кубка Європи Іванов показав кращий результат серед українців - 24-е місце. За словами тренера, радісну звістку Іванов спочатку сприйняв за жарт.

На Олімпіаді у Ріо за підсумками усіх трьох видів – плавання, велоспорт, біг українець став 49-м. Гонка складалася для дебютанта змагань не так добре, як того хотілося, бо Іванові довелося виступати на чужому велосипеді. Його велосипед втратила авіакомпанія, яка здійснювала преліт спортсменів у Ріо. Поки його велосипед літав по світу, Іван був вимушений звернутись до організації, яка технічно обслуговувала змагання з велоспорту та триатлону за допомогою (фірма Shimano — японська компанія, одна з найбільших у світі виробників устаткування для велосипедів, а також спорядження для риболовлі і веслування). Наш триатлоніст знайшов у собі сили дістатися фінішу навіть у таких умовах. А це зовсім не просто. Адже олімпійська дистанція триатлону становить 1500 метрів плавання, 40 кілометрів велосегменту та 10 кілометрів бігу. Всі три циклічні види спорту виконуються один за одним. До слова, з дистанції впродовж змагань зійшли такі «зубри» світового триатлону, як росіянин Олександр Брюханков та британець Гордон Бенсон. У випадку з Іваном Івановим, навіть сама участь спортсмена на Олімпійських Іграх є непересічною подією та неабияким успіхом.

Цікаво, що на цих Іграх вперше в олімпійській історії триатлону один і той самий атлет виграв Олімпіаду двічі – переписати історію судилося британцеві Елістейру Браунлі. Як і чотири роки тому в Лондоні, на Олімпійських Іграх-2016 йому не знайшлося рівних.

Джерела та література.

Степан Ставковий. Іван Іванов: «Розпочну сезон у Кейптауні, далі – Йогоґама, Лондон і Баку» // «Полтавщина Спорт», за матеріалами triathlon.org.ua.

Артем Дума. Триатлоніст Іван Іванов не повірив, що їде на Ігри до Ріо.

[Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://poltava365.com/3331-triatlonist-ivan-ivanov-n.html>

[Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://triathlon.org.ua/index.php/news/205-azerbajdzhan>

[Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://sport.pl.ua/news/6236>

[Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://triathlon.org.ua/index.php/news/33-ivan-ivanov-interview>

[Электронный ресурс]. Режим доступа: <http://www.triathlon.org.ua/index.php/news/234-ivanov-agadyr>

[Электронный ресурс]. Режим доступа: noc-ukr.org

[Электронный ресурс]. Режим доступа: [Электронный ресурс]. Режим доступа:

[Электронный ресурс]. Режим доступа: <http://isport.ua/other/news/news/255967.htm>

[Электронный ресурс]. Режим доступа: http://xsport.ua/triathlon_s/news/ukrainets-ivanov-ostanovilsya-v-shage-ot-prizov-na-etape-kubka-mira_99034/

[Электронный ресурс]. Режим доступа: <http://sport.segodnya.ua/others/Ukrainec-Ivanov-vzyal-bronzu-na-Kubke-mira-po-triatlonu-444465.html>

[Электронный ресурс]. Режим доступа: <http://fcvorskla.com.ua/index.php?newsid=10550>

[Электронный ресурс]. Режим доступа: <http://poltava.to/news/24065/>

[Электронный ресурс]. Режим доступа: <http://fcvorskla.com.ua/index.php?newsid=11198>

[Электронный ресурс]. Режим доступа: http://hotsport.ua/ru/triathlon/triatlonist-ivan-ivanov-o-bronze-eto-byl-moi-samyi_1372240850.html

[Электронный ресурс]. Режим доступа: <http://www.koms.com.ua/иван-иванов-выступит-в-составе-сборно/>

[Электронный ресурс]. Режим доступа: <http://poltava365.com/19-sportsmeniv-poltavshh.html>

[Электронный ресурс]. Режим доступа: <http://dynamo.ua/aparat/1415-bronza-etapu-kubku-svtu-z-triatlon.html>

[Электронный ресурс]. Режим доступа: <http://doa.in.ua/news/1019-evropejski-igri-u-zmagannyakh-z-triatlonu-poltavets-finishuvav-v-tretomu-desyatku.html>

[Электронный ресурс]. Режим доступа: <http://noc-ukr.org/news/13095/>

ІЗМАЙЛОВ СЕРГІЙ ВОЛОДИМИРОВИЧ

Майстер спорту міжнародного класу України з легкої атлетики, учасник XXVII Олімпійських ігор у Сідней 2000 р. Народився 1 травня 1975 року у м. Ямполі Вінницької області. Батько, Володимир Вікторович, працював начальником гальванічного цеху Япільської філії Московського приладобудівного заводу. Мама, Тетяна Михайлівна, - головною медичною сестрою хірургічного відділення Ямпільської районної лікарні. З 1982 по 1992 рік Сергій навчався у Ямпільській середній школі.

З 1983 по 1992 рік займався у секції легкої атлетики Ямпільської ДЮСШ, де першим тренером був Волчанський Володимир Іванович. Виступав за спортивне товариство «Колос». З 1993 по 1996 рік навчався і тренувався у м.Тернополі. Тут його тренерами були: Жук Микола Миколайович, Семираз Олег Володимирович, Грабовенко Надія Йосипівна.

Закінчив факультет банківського бізнесу Тернопільської академії народного господарства у 1997 році.

З 1996 по 2004 рік тренувався у Полтаві у тренера Омеляненка Василя Миколайовича і з 2002 по 2005 рік навчався на факультеті фізичного виховання Полтавського державного педагогічного університету ім. В.Г.Короленка. Отримав кваліфікацію учителя фізичної культури і валеології, керівника спортивних секцій, організатора туристичної роботи.

Продовжував брати участь у спортивних змаганнях різного рангу виступаючи за спортивні товариства «Колос» та спортивний клуб армії м.Львова. Був багаторазовим чемпіоном України серед юнаків і дорослих у потрійному стрибку. У 1994 році був четвертим на чемпіонаті світу серед юніорів (Лісабон). У 1997 році – восьмим на Всесвітній Універсаді на Сіцилії. У 1999 році у м.Загребі (Хорватія) зайняв четверте місце на чемпіонаті світу серед військовослужбовців. У 2000 році брав участь у Олімпійських іграх у Сідней. Кращий результат - 17 м 01 см.

Рекордсмен Полтавської області з потрійного стрибка. Працював викладачем кафедри теорії і методики викладання спортивних дисциплін ПНПУ імені В.Г.Короленка.

У даний час займається підприємницькою діяльністю.

Проживає у Москві.

Джерела і література.

Спортивні постаті області: Ізмайлов Сергій Володимирович.[Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://www.misto.net/firm/1205202.html>

Особистий архів автора.

КІЧАСОВА МАРІЯ СЕРГІЇВНА

Народилася майстер спорту України міжнародного класу, учасниця І-х Юнацьких Олімпійських ігор 2010 року у Сінгапурі, віце-чемпіон Європи 2015 року веслувальниця-байдарочниця 20 липня 1993 року у м.Полтаві. До того, як почати займатися веслуванням, спробувала різні види спорту: спортивну гімнастику, акробатику і навіть фехтування. Перші успіхи прийшли доволі швидко. Спочатку перемога на регіональних змаганнях, потім на юнацьких іграх України. Після чого Марія стала чемпіонкою та призеркою юніорських чемпіонатів України. Потім був відбір на юнацькі Олімпійські Ігри 2010. У складі жіночої байдарки-четвірки завоювала у 2015-му році олімпійську ліцензію на XXXI-і Олімпійські ігри 2016 року у Ріо-де-Жанейро та срібну медаль чемпіонату Європи. На чемпіонаті світу 2015 року у Мілані українська команда на байдарці-четвірці не змогла зацепитися за призову трійку медалістів і фінішували сьомою, більш як на дві секунди відставши від лідерів. Чемпіонками світу у цьому заїзді стали дівчата з Білорусі, друге місце у спортсменок з Угорщини, німкені були третіми. Тренується у свого батька, заслуженого тренера України Сергія Олексійовича Кічасова.

Марія загребна, тож повинна дати роботу третьому та четвертому номерам, так званому мотору «четвірки». Вона не повинна перекрутити темп, а повинна своєчасно робити переходи, адже дистанція складається з відрізків різної швидкості. Її роль – дати правильну роботу, таку роботу, щоб напарниці не втомилися до фінішу, а навпаки – максимально виклалися на дистанції. Іноді трапляється, що «четвірка» на фініші підсаджується і програє всім суперникам. Програє тому, що втомлюються останні номери. Також вона відповідає за руль, щоб човен йшов рівно по доріжці. Ці моменти переходів відпрацьовуються на тренуваннях. Приїхавши з чемпіонату світу в Мілані, дівчата кілька тижнів відпочили, а вже з 5 жовтня почали втягуватися до тренувань – три-чотири зайняття на тиждень, щоб на старт основної підготовки прийти в більш-менш робочому стані. На воді більше працюють над технікою, накатують великий кілометраж. Годину-півтори на воді, а потім тренажерний зал, адже треба нарощувати фізичну силу: робота зі штангою, власною вагою. Також іноді грають у баскетбол, чи волейбол, адже навантаження серйозні, тож потрібна і зміна діяльності – і емоційна, і м'язова.

Для Марії це дуже звична робота, адже займається веслуванням з тринадцяти років, тож тренування, як такі, для неї взагалі нормальний процес. Дівчатка, які працюють в її байдарочній групі, вже звикли до праці із серйозною вагою. Наприклад, максимальна робоча вага в деяких вправах, наприклад, в жимі лежачи, доходить до 100 кг. Тож для них штанга це звична справа. Специфіка веслування в тому, що це, так би мовити, мокрий вид спорту, і спортсменкам не дуже подобається знаходитися зимою на воді, тому що це дуже холодно, якщо тренуються в Україні, а вони, зазвичай, нікуди взимку не виїжджають. Для того,

щоб зберегти тепло тіла під час зимових тренувань вкочуються в неопрен (спеціальний матеріал екіпіровки для водних видів спорту), натягують купу речей на себе. Тож веслувальниці люблять зали та басейни, бо там тепло, а робота така ж важка та корисна. Об'єм роботи на тренуваннях забезпечується за рахунок кількості повторень, в залежності від завдання це може бути – і двадцять, і п'ятдесят, і сто разів. За один збір, за двадцять-двадцять п'ять днів, піднята вага може сягати 100-150 тонн.

Весь час команда готувалася в Обухові. Якщо річка замерзала, то їздили на Видубичі у Київ і тренувалися там на воді біля ТЕЦ-5. Там є каналчик приблизно два кілометри довжиною. Справа в тому, що на зборах команда працювала за свій рахунок, а кошти їм повертали, але за кілька місяців, а буває, й пізніше. Тож на першому плані в підготовці у них була «вода», на другому – басейн, де вони також провели багато часу. На шляху до Олімпіади спортсмени багато чим жертвують, тому і хочуть отримати максимум від спорту.

Марія мріяла виступити на Олімпіаді у Ріо-де-Жанейро. І не просто поїхати туди, а завоювати медаль. Та мрія не здійснилася. Українську байдарку-четвірку від "бронзи" Ріо-2014 відділили 0.306 секунди. Наші байдарочниці Інна Гришун, Анастасія Тодорова і Світлана Ахадова, що зайняли на Олімпіаді-2016 у Ріо четверте місце в фінальному заїзді на байдарці-четвірці, звинуватили Міністерство спорту України та її очільника в шантажі перед стартом Ігор-2016. Спортсменки заявили: «Нашою загібною повинна була стати Марія Кічасова, з якою у нас вищі результати. Чинovníки з Міністерства дивляться в свої папірці і вважають себе божеством. У нас не було вибору, тому що ми могли взагалі не потрапити на Ігри. Їм було все одно, хто буде в четвірці, але головне – щоб загірбала Марія Повх. Основна проблема всіх конфліктів – тренер Олексій Семикін, завдяки якому ми потрапили на Ігри. В результаті його думку про четвірку перед Олімпіадою взагалі ігнорували. Слухали тільки Марію Повх. Звідки у неї такий вплив? Ми не знаємо, але вона ще восени відмовилася брати участь в зборах команди». До речі, Олексія Івановича Семикіна навіть не взяли на передолімпійський збір у Португалії.

«Жданов нам сказав: «Або погоджуєтесь на той склад, який ми пропонуємо, або взагалі не поїдете на Олімпійські ігри», – розповіла Гришун.

Жовтнева телепрограма «Гроші» так прокоментувала такі дії: «Уся проблема в грошах. Зараз гроші вирішують усе. Хто хороший, хто поганий. Коли головний тренер говорить, що має бути ось цей склад четвірки, який може виграти медалі, то у міністерстві кажуть: «Ні!».

«Ми не хочемо нікого винити, - кажуть дівчата, - але тут ясно і очевидно, що наше міністерство і головний тренер (О.В. Мотов-авт.) зробили все, щоб у нас не було медалі».

Мабуть така позиція Міністерства спорту і призвела до того, що на Олімпіаді у Ріо 22 українця виступало за збірні інших країн.

Джерела та література.

[Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://www.canoe.in.ua/novini/731-na-shlyahu-doga-maryu-kchasova.html>

Прес-служба ФКУ. [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://sport.pl.ua/news/7311>

Українські веслувальниці скаржаться на шантаж міністра спорту. [Електронний ресурс]. Режим доступу: http://zik.ua/news/2016/08/23/rio2016_

КОПЧИКОВА СВІТЛАНА ГЛІБІВНА

Майстер спорту СРСР міжнародного класу з плавання, учасниця XXIV Олімпійських ігор у Сеулі 1988 року, 26-разова чемпіонка СРСР (1981-1990), 35-разова рекордсменка УРСР (1981-1990), 5-разова рекордсменка СРСР (1984), чемпіонка Юнацької першості Європи (1982), призер Кубка Європи (1987) у Монако, 3 — разова чемпіонка Всесвітньої літньої Універсиади 1985, чемпіонка міжнародних змагань «Дружба — 84» народилася 17 березня 1967 року у м. Черкаси.

Розпочала займатися плаванням із 7 років у басейні «Дельфін» у м. Полтаві під керівництвом тренера М.В.Бричкова. Вже у 10-річному віці виконала норматив кандидата у майстри спорту СРСР. Спеціалізувалася у плаванні вільним стилем, комплексним плаванням і батерфляєм. Була членом збірної команди України у 1979-1991 роках. У 1982 році на юнацькій першості Європи у Інсбруку завоювала дві золоті і одну срібну медалі. У 1983 році на чемпіонаті Європи в Італії виконала норматив майстра спорту СРСР та майстра спорту міжнародного класу. У 1985 році на Всесвітній Універсиаді в м. Кобе (Японія) завоювала три золоті медалі. У 1988 році на XXIV Олімпійських іграх у Сеулі зайняла п'яте місце на дистанції 4x100 м комбінованим плаванням.

Навчалася у Дніпропетровському інституті фізкультури (1984–86), закінчила Київський інститут фізкультури (1989). Виступала за спортивне товариство «Буревісник» (Полтава). Тренери – І. Селітина, В. Яценко, В. Кінцель. З 1989 року старший викладач кафедри фізичного виховання та здоров'я, фізичної реабілітації та спортивної медицини Української медичної стоматологічної академії (УМСА) (Полтава).

Світлана Глібівна постійна учасниця і переможниця традиційної обласної спартакиади професорсько-викладацького складу вищих навчальних закладів Полтавщини III-IV рівня акредитації. Змагання проводяться з 6 видів спорту: волейболу, міні-футболу, більярду, шахів, н/тенісу та плавання. Збірні команди професорсько-викладацького складу ВДНЗУ "УМСА" беруть участь у всіх видах змагань. На XII спартакиаді 2015 року, яка проводилася у Кременчугі, з 6 кубків – 4 кубки за I місце (з плавання, шахів, н/тенісу та волейболу) вибороли спортсмени медичної академії. Збірна команда з футзалу стала бронзовим призером змагань. Такого успіху не повторила жодна команда.

Копчикова С.Г. є постійним гостем на спортивних заходах шкіл Полтавського регіону. Школярі завжди з нетерпінням чекають зустрічей з нашою уславленою землячкою. У краєзнавчому музеї відкритий стенд, присвячений спортивним досягненням Копчикової Світлани Глібівни. Приємно, що її ім'я вписане золотими літерами в історію Полтавського краю та України.

Має сина Олександра.

Нагороджена медаллю «За трудовое отличие». У її здобутку 160 спортивних медалей та відзнак. Проживає у Полтаві.

Джерела та література.

Енциклопедія Сучасної України. [Електронний ресурс]. Режим доступу: http://esu.com.ua/search_articles.php?id=3447

Плавание в СССР .[Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://www.usrg-swimming.ru/bio/kopchykova/kopchykova.htm>.

Пісцова Марія. Полтавки на вищих олімпійських п'єдесталах. Спортивний літопис Полтавщини: сторінки історії, славетні імена. Матеріали I науково-практичної конференції «Бутовські читання». Полтава, 2007, с.67.

Каплуновська І.М.Здорова молодь – здорова нація.//Трибуна лікаря №7-8 листопад 2014 р.

КРАВЧЕНКО ВОЛОДИМИР ІВАНОВИЧ

Майстер спорту України міжнародного класу з легкої атлетики, учасник XXVI Олімпійських ігор в Атланті 1996р. (10 місце потрійний стрибок з результатом 16 м.62 см) народився 22 грудня 1969 року у м. Кобеляки у робітничій сім'ї, яка 1973 року переїхала на постійне місце проживання до м. Кременчука. Батько, Іван Павлович, працював будівельником на Кременчуцькому автозаводі (КрАЗ). Мама, Раїса Опанасівна, на заводі дорожніх машин. Оскільки родина проживала поблизу стадіону КрАЗу, то, за словами Володимира Івановича, він вніс свій вагомий вклад у визначення подальшої життєвої дороги, де хлопець проводив весь свій вільний час. З 1978 року Володимир вихованець комплексної ДЮСШ "КрАЗ", де займався футболом та легкою атлетикою. Першим тренером був Литвин Євгеній Олександрович. Футбольна команда, за яку грав Володя, виступала не досить вдало, а у легкій атлетиці був помітний прогрес і з 14 річного віку він повністю віддається цьому виду спорту. Спочатку тренується у дитячого тренера Крамарової Лідії Опанасівни, а потім у Бузька Володимира Яковича. Закінчивши восьмирічну школу №15 вступає до ПТУ №7, яке закінчує за спеціальністю наладчика верстатів і рік працює у механічному цеху №1 КрАЗу не полишаючи занять спортом. Бере участь у змаганнях зі стрибків у висоту, довжину, потрійному на першість міста, області, двічі стає призером України серед юніорів, займає 3-є місце у потрійному стрибку на першості СРСР серед юнаків. 1989 року вступає до Дніпропетровського інституту фізичної культури, де продовжує тренування під керівництвом тренера Орнанджі Анатолія Івановича аж до 2003 року. За цей час став майстром спорту, майстром спорту міжнародного класу, 8 разів ставав чемпіоном України, був чемпіоном Європи, призером чемпіонату світу. У 1996 році на командному чемпіонаті Європи зайнявши друге місце виконав олімпійський норматив і став учасником Олімпійських ігор у Атланті.

З 2003 по 2015 рік Володимир Іванович працює старшим тренером Дніпропетровської спортивної дитячо-юнацької школи олімпійського резерву №3. З 2015 року - старший тренер Дніпропетровської школи вищої спортивної майстерності. Мешкає у м. Дніпропетровськ. Одружений. Дружина Наталія Олександрівна працює тренером спеціалізованої дитячо-юнацької школи олімпійського резерву №3. Мають двох доньок-спортсменок. Проживає у Дніпрі.

Джерела та література.

Твій перший олімпійський путівник / За заг. ред. М. М. Болотової. – Видання 2-ге, доп. – К.: Олімпійська література, 2007. – 104 с.

Особистий архів автора.

ЛЕМЕШКО ЛЮБОМИР АРТУРОВИЧ

Майстер спорту України з плавання, срібний призер чемпіонату України серед молоді 2012, 2016 року на дистанції 100 м батерфляєм, дворазовий переможець Національного кубку України 2012 року на дистанції 50 і 100 м, учасник чемпіонатів Європи, учасник XXXI Олімпійських ігор у Ріо-де-Жанейро народився 19 липня 1992 року у м.Полтаві.

Як і більшість хлопчаків в дитинстві мріяв займатися футболом. Проте доля зпорядилася інакше. У 9 років мама віддала на плавання у ДЮСШ №3 до першого тренера Зої

Володимирівні Мороз. Вона навчила його всім азам і прищепила любов до плавання. Оскільки пізніше у його групі не виявилось однолітків, а лише молодші, то він був переведений у групу заслуженого тренера України Ірини Львівни Астапової, де дев'ять років з 15-ти, займається плаванням на професійному рівні. У 14-річному віці з розривом у півроку виконав нормативи кандидата у майстри та майстра спорту України. У 15 років потрапив до юнацької збірної України. Напевно саме з того час став сприймати плавання як справу свого життя, бо його багато разів намагалися переконати, що плавання це не найкраще, що є в житті. Проте пройшов час, і це припинилося. Він не міг просто взяти і піти. Це було б просто неспортивно. Кожна людина може досягати успіху і добиватися своєї мети. Коли Любомиру необхідно було добиватися результату, для якого треба було плавати у критому басейні, було прийнято рішення просто переїхати до Кам'янського (Дніпродзержинськ). Тут йому знайшли тренера, оплатили і квартиру, і басейн. З тренером Дмитром Олександровичем Краєвським він познайомився на зборах, котрі проходили у Дніпродзержинському басейні "МіКомп". Молодий тренер побачив у юнакові дуже перспективного плавця і запропонував йому співробітництво. Вдома, на сімейній раді і було прийнято рішення про переїзд.

У травні 2016 року у Лондоні на чемпіонаті Європи з плавання Любомир Лемешко на 100-метрівці батерфляєм показав результат 52,25 секунди, зайнявши сьоме місце, яке дозволило йому отримати ліцензію "А", що значить безумовно участь у Олімпійських іграх в Ріо-де-Жанейро.

Час, показаний Любомиром, є також новим рекордом України для плавців без гідрокостюмів (Андрій Сердінов рекордсмен країни такий результат показав у гідрокостюмі - прим. автора).

Закінчив Полтавський університет економіки і торгівлі за спеціальністю «менеджер туристичного бізнесу», півтора року навчався у США, стажувався в Італії, але плавання вже стало професійною і улюбленою роботою. Тренувався три рази на день: два рази у басейні і раз у спортзалі.

Під час виступу на Олімпіаді-2016 у Ріо-де-Жанейро Любомир фінішував п'ятим у кваліфікаційному запливі на 100 метрів батерфляєм. Час полтавця - 52,51 секунди. У загальному рейтингу він посів 23-є місце серед 43 плавців і не

зміг кваліфікуватися до півфіналу змагань. В цей етап потрапили лише 16 найкращих спортсменів. Від числа півфіналістів нашого земляка відділили лише 0,43 секунди.

Джерела та література.

Владислав Власенко. «Полтавщина Спорт». [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://sport.pl.ua/news/8782>

Виктор Куленко. Лемешко показав результат 52,25. [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://gorod.dp.ua/news/118155>

Українець Лемешко не зміг потрапити до півфіналу змагань з плавання. [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://sport.unian.ua/rio2016/1465468-rio-2016>.

ЛИТВИНЕНКО ОЛЕКСАНДР ПЕТРОВИЧ

Майстер спорту міжнародного класу з веслування на байдарках і каное, учасник XXVI Олімпійських ігор в Атланті (1996) народився 21 березня 1977 року у м.Комсомольську (тепер м. Горішні Плавні).

Почав займатися веслуванням у рідному місті на веслувальній базі, яка у 2016 році відмітила свій 35 річний ювілей. Сама веслувальна база знаходиться на березі Дніпра у штучній затоці, яка з'єднується з рікою. Довжина затоки дещо більше 1-го км, ширина в середньому 150 метрів. На одному березі міцевий пляж на другому листяні дерева. Ось тут у 1980 році за дорученням міського спорткомітету, при підтримці

влади і громадськості міста майстер спорту СРСР з веслування Микола Іванович Мацапура почав створювати веслувальну базу. З 1993 року зосередився на тренерській роботі. Підготував двадцять сім майстрів спорту, трьох майстрів спорту міжнародного класу, одного заслуженого майстра спорту, двох учасників Олімпійських ігор (О.Литвиненка і Д.Сабліна). З 1996 по 1998 рік. - старший тренер юнацької збірної команди України, з 2001 по 2003 роки – головний тренер Національної збірної команди України. Заслужений тренер України з греблі на байдарках і каное. З 2015 року - старший тренер.

Його підопічний Олександр Литвиненко успішно виступав у світових юніорських регатах. Зайняв третє місце на Кубкові світу. У 1996 році у складі збірної команди України брав участь у Олімпійських іграх в Атланті (США) на каное-двійці у парі з херсонцем Олексієм Іграєвим. На цій Олімпіаді Україна вперше була представлена самостійною командою і виступала під одним національним прапором. Наша каное-двійка стартувала на п'ятистах і тисячі метрах — в обох випадках зуміла дійти лише до стадії півфіналів зайнявши у підсумку 10-те місце.

Олександр трагічно загинув у травні 2008 року.

У Горішніх Плавнях щорічно проводиться всеукраїнський чемпіонат України з веслування на човнах класу «Дракон» пам'яті Олександра Литвиненка, учасника Олімпійських ігор в Атланті.

Джерела та література

Сохраним ли традиции? Валентина Пожилова 31 мая 1996.[Електронний ресурс]. Режим доступу: http://gazeta.zn.ua/SOCIETY/sohranim_li_traditsii.html.

Джанишвили Сосо. «Драгонком»- гордость Комсомольска. 23.06.2014. [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://kv.pl.ua/index.php/sport/335-dragonkom-gordost-komsomolska>

ЛІВЕР МАРІЯ ВОЛОДИМИРІВНА

Українська плавчиня, майстер спорту України з плавання, чемпіонка літньої Універсиади 2015 року, учасниця Олімпійських Ігор у Лондоні 2012 року народилася 11 листопада 1990 у м. Полтаві.

Почала займатися плаванням 1996 році у ДЮСШ «Дельфін» м. Полтави. Першим тренером була Кукальова Ірина Володимирівна. Навчалася в Дніпропетровській обласній школі вищої спортивної майстерності. Представляє фізкультурно-спортивне товариство «Спартак».

Фіналістка чемпіонату Європи серед юніорів 2006 року в Пальма-де-Майорці.

Чемпіонка Європи серед юніорів на дистанції 50 метрів брасом. Фіналістка I чемпіонату світу серед

юніорів 2006 року у Бразилії.

Фіналістка чемпіонату Європи на дистанції 50 метрів брасом 2012 року у Будапешті.

Виборола ліцензію на право участі у XXX літніх Олімпійських іграх 2012 року у Лондоні за підсумками світового рейтингу.

Фіналістка Всесвітньої Універсиади 2013 року у Казані: 50 м брас — 5 місце, 100 м брас — 8 місце.

3 серпня 2013 року встановила рекорд України і пройшла у півфінал чемпіонату світу з водних видів спорту, що проходив у Барселоні. Бронзова призерка на дистанції 50 метрів брасом з результатом 31,40 секунди міжнародного турніру «Маре Нострум» 2013 року у Барселоні.

Тренувалася у заслуженого тренера Мкртчана Оганеса Хачатуровича. Тренується у Толокняник Світлани Віталіївни.

Дворазова рекордсменка України на дистанції 50 метрів брасом.

У вересні 2013 року збірна України завоювала I місце у командному заліку на XIV чемпіонаті Європи з плавання серед поліцейських. Звання «Найкраща плавчиня» чемпіонату отримала міліціонер полку патрульної служби Дніпропетровського міського управління міліції сержант міліції Марія Лівер.

Спринтерська стабільність вихованки полтавської школи плавання дозволила їй стати чемпіонкою XXVIII Всесвітньої літньої Універсиади 2015 У Кванджу (Корея) у плаванні на 50 м брасом з результатом 30,73 с.

Липневий чемпіонат світу-2015 у Казані став для збірної України з плавання оглядом сил за рік до Олімпійських ігор в Ріо. Відібратися в Казань Марії дозволив результат 1хв.07,84 сек., з яким у квітні перемгла на чемпіонаті України у Харкові. Поки що це кращий час у її кар'єрі. На цьому чемпіонаті вона виконала і програму-мінімум - отримати для країни олімпійську ліцензію на XXXI-і Олімпійські ігри в Ріо-де-Жанейро. Сама не виступала.

Навчається у Дніпропетровській державній фінансовій академії.

Судячи по сторінці чемпіонки в соцмережі, Марія веде активний спосіб життя і любить салат із майонезом. Хоча, фігурі дівчини це абсолютно не шкодить.

Джерела і література.

Евгений КАРЕЛЬСКИЙ, Спорт-Экспресс в Украине [Електронний ресурс].
Режим доступу: <http://www.sport-express.ua/rest/watersports/news/297130-marija-liver-lish-by-final-eto-ne-zadacha-chempionat-mira.html>

Лівер Марія Володимирівна [Електронний ресурс]. Режим доступу:
<https://uk.wikipedia.org/wiki/>

Лівер Марія Володимирівна [Електронний ресурс]. Режим доступу:
<http://uk.sciencegraph.net/wiki>.

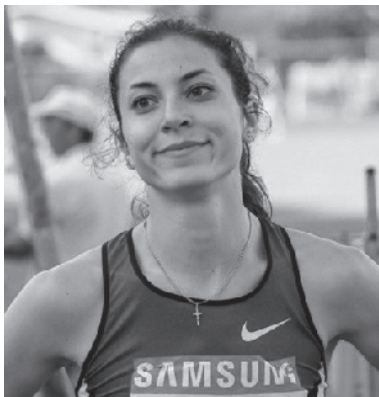
[Електронний ресурс]. Режим доступу: http://usf.org.ua/liver_maria.html

[Електронний ресурс]. Режим доступу: доступу:
<http://www.mmsu.gov.ua/index/ua/material/14123>

[Електронний ресурс]. Режим доступу: http://usf.org.ua/liver_maria.html

[Електронний ресурс]. Режим доступу:
<http://www.segodnya.ua/regions/dnepr/Plovchiha-rekordsmenka-iz-Dnepra-vedet-aktivnyu-obraz-zhizni-i-lyubit-salaty-s-mayonezom-452253.html>

Марія Лівер - чемпіонка Всесвітньої Універсіади! 10-07-2015, 13:45.
[Електронний ресурс]. Режим доступу:
<http://fcvorskla.com.ua/index.php?newsid=10041>

ЛЯХОВА ОЛЬГА ОЛЕКСАНДРІВНА

Майстер спорту України міжнародного класу з легкої атлетики, учасниця XXXI Олімпійських ігор у Ріо-де-Жанейро, багаторазова призерка всеукраїнських та міжнародних змагань народилася 18 березня 1992 року у м.Кременчуці.

Почала професійно займатися легкою атлетикою з 15 років. Першим тренером Ольги була Лідія Опанасівна Крамарова, ДЮСШ «Авангард» Кременчук. У Києві тренувалася під керівництвом Віталія Миколайовича Приходька, заслуженого тренера України, та

Костянтина Альбертовича Степанцова, заслуженого працівника фізичної культури і спорту України.

Легкоатлетка після вдалих виступів на чемпіонаті світу та світової серії IAAF-World Challenge виборола олімпійську ліцензію. Кременчужанка Ольга Ляхова представляла не лише Полтавщину, а й Донеччину. Спеціалізується у бігу на 800 м. Закінчила Тернопільський національний економічний університет, спеціаліст з комп'ютерних та інформаційних технологій. Незаміжня.

У вересні 2014 року стала срібною призеркою міжнародних змагань з легкої атлетики серії «WORLD CHALLENGE» (м. Рієті, Італія) у бігу на 800 м (1.59.92); вперше вибігла із двох хвилин, встановивши особистий рекорд. Виступає за спортивне товариство «Динамо». У Всесвітньому рейтингу авторитетного інтернет-ресурсу all-athletics.com, який спеціалізується на складанні легкоатлетичних рейтингів, Ольга Ляхова за підсумками 2014 року, у ТОП-списку 500 провідних атлетів у кожному з номерів програми «королеви» спорту перебувала на 29 позиції серед жінок у бігу на 800 метрів. Була срібною призеркою чемпіонату Європи 2014 року у естафеті 4x400м. Учасниця чемпіонату світу 2015 року з легкої атлетики (м. Пекін, Китай): у бігу на 800 м – 11 місце (1.58.94); естафетний біг 4x400 м – 6 місце (3.25.94). Рекордсменка Полтавщини у бігу на 800 м.

17 серпня 2016 року на Олімпійських іграх у Ріо-де-Жанейро Ольга невдало виступила у кваліфікації з бігу на 800 метрів (8 забігів, 64 учасниці). Персональний рекорд нашої землячки на цій дистанції - 1 хвилина 58,64 секунди, це був третій результат серед її суперниць в олімпійському кваліфікаційному забігу №1. Уже до початку змагань на 800-метрівці було очевидним - для того, щоб увійти до півфіналу, треба було у кваліфікації "вибігати" з двох хвилин. На жаль, під час найвідповідальнішого старту сезону, а, можливо, й усієї своєї спортивної кар'єри Ольга Ляхова фінішувала зі слабким результатом - 2 хвилини 03,32 секунди, посівши лише шосте місце

За підсумками кваліфікації вона посіла лише 49-е місце серед 64-х спортсменок. Прикро, адже до півфіналів увійшли багато суперниць нашої землячки, яких вона ще минулого року перемагала на престижних міжнародних змаганнях.

У 2017 році стала бронзовою призеркою чемпіонату Європи з естафетного бігу 4х400 м у приміщеннях у складі жіночої збірної України.

Проживає у Кременчуці.

Джерела та література.

Олімпійські надії- 2016- Ольга Ляхова. [Електронний ресурс]. Режим доступу:<http://www.sport.donetsk.ua/news/5095>

Кременчужанка вирушила за олімпійським золотом.[Електронний ресурс]. Режим доступу:<http://www.telegraf.in.ua/yandex/>

[Електронний ресурс]. Режим доступу:<http://sport.pl.ua/news/8833>

[Електронний ресурс]. Режим доступу:<http://sport.pl.ua/news/5875>

[Електронний ресурс]. Режим доступу:<http://sport.pl.ua/news/8954>

[Електронний ресурс]. Режим доступу:<http://sport.pl.ua/news/5483>

[Електронний ресурс]. Режим доступу:<http://sport.pl.ua/news/5098>

[Електронний ресурс]. Режим доступу:<http://sport.pl.ua/news/4974>

Кременчужанка Ольга Ляхова виграла бронзу чемпіонату України. [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://www.telegraf.in.ua/sports>

[Електронний ресурс]. Режим доступу:<http://poltava365.com/3938-olga-lyahova-provalila-ol.html>.

КАСЬЯНОВА (МЕЛЬНИЧЕНКО) ГАННА АНАТОЛІЇВНА

Майстер спорту України міжнародного класу з легкої атлетики, чемпіон світу (2013), 3-разова володарка Кубка Європи з легкоатлетичного семиборства, учасниця Олімпійських ігор у Пекіні (2008), Лондоні (2012), Ріо-де-Жанейро (2016), бронзова призерка Кубка світу (за підсумками 2009 року), бронзова призерка Всесвітньої Універсіади (2007 рік), бронзова призерка чемпіонату Європи у пятиборстві (2013) народилася 24 квітня 1983 року у Тбілісі.

Закінчила Кременчуцький національний університет імені Михайла Остроградського. Перший тренер - Вікторія Козлова, Тренер Дмитро Льопа.

До одруження проживала у місті Кременчук. Після лондонської Олімпіади переїхала до Запоріжжя. Представляла Школу вищої спортивної майстерності, спортивний клуб «Металург», ФСТ «Україна»..

На Олімпійських іграх 2008 року у Пекіні зайняла 15-е місце.

29-річна Ганна перемогла на Кубку України з легкоатлетичного семиборства 27-29 травня 2012 року у Ялті. Набрала 6407 очків і випередила найближчу суперницю 24-річну Аліну Федорову з Київської області на 281 очко та її одноклубницю, теж із Київської області, 21-річну Анастасію Мохнюк, яка набрала 5830 очків і зайняла третє місце. Вихованці Вікторії Козлової вдалося впритул наблизитися до свого особистого рекорду, який складав 6445 очок і виконати олімпійський норматив.

Цього разу путівка в Лондон для Мельниченко досталась «без закулісних ігор».

По видах Ганна показала такі результати: в бігу на 100 метрів з бар'єрами показала краший результат - 13.60 сек. По стрибках у висоту другий результат - 1.82 м; у Аліні Федорової – 1.85 м. У штовханні ядра також другий результат - 14.05 м; краший результат у Аліні Федорової – 14.43 м. У бігу на 200 метрів краший результат - 24.14 сек. По стрибках у довжину Ганні не було рівних - 6.56 м. У метанні списа краший результат - 39.47 м. У бігу на 800 метрів знову Ганна краща - 2:13.07.

У серпні 2012 року в Лондоні на —літніх Олімпійських іграх у семиборстві прийшла до фінішу 10-ю з результатом 6392 очка.

З тренером Дмитром Івановичем Льопою розраховували набрати 6700. Тобто збиралися боротися за медаль. Але специфіка олімпійських змагань така, що тренер знаходиться далеко від спортсмена. З трибун всього не бачить і підказати не може. Тим більш, що вона 15 років виступала з однією технікою, а під керівництвом Льопи перейшла до іншої. У напруженій атмосфері змагань допустила два провали у штовханні ядра та і у стрибках у висоту повинна була спокійно брати 1.86 м.

У березні 2013 року в Гетеборзі на чемпіонаті Європи з легкої атлетики у приміщенні виграла бронзову медаль у пятиборстві з результатом 4604 очка.

У тому ж році вона завоювала срібло на Суперлізі Кубка Європи і очолила світовий рейтинг багатоборок.

13 серпня 2013 року на XIV чемпіонаті світу в Москві 30-річна спортсменка з Кременчука піднялась на найвищу сходинку п'єдесталу пошани в семиборстві (біг на 100 метрів з бар'єрами, стрибки у висоту, штовхання ядра, біг на 200 м, стрибки у довжину, метання списа, біг на 800 м).

Ганна набрала в сумі 6586 балів, що стало її особистим рекордом. У найближчій суперниці українця — канадки Брайані Тайсон-Ітон — на 56 балів менше. «Бронза» і національний рекорд Нідерландів — у Дафні Шіпперс (6477).

Битва за медалі світової першості у семиборстві була дуже впертою. У першому виді Мельниченко показала другий результат. Потім встановила особистий рекорд у штовханні ядра і уже не втрачала лідерства до заключного виду програми. Для того, щоб отримати підсумкову перемогу, нашій легкоатлетці треба було не програти Брайані Тайсон-Ітон в бігу на 800 м більше 4–4,5 секунди. Особистий рекорд канадки був вищим, ніж персональне досягнення Мельниченко. У суперниці української спортсменки був величезний стимул для перемоги: днем раніше на арені «Лужники» чоловік канадської легкоатлетки Ештон Ітон став чемпіоном світу-2013 з десятиборства.

Ганна ніколи раніше «не вибігала» на 800-метровці із 2,12 хвилини. Але у вирішальному виді чемпіонату світу вона показала результат 2.09,85 хвилини і одержала свою найважливішу в спортивній кар'єрі перемогу.

— Коли стартувала на чемпіонаті світу, самій не вірилося, що нічого не болить, що добре готова, — сказала Ганна після церемонії нагородження. — Я вдячна тренеру Дмитру Льопі і моєму коханому Олексієві Касьянову. Ця золота медаль — одна на трьох. Ця нагорода стала першим золотом незалежної України в жіночому багатоборстві. Призовий фонд чемпіонату світу — 7 мільйонів 194 тисячі доларів. За «золото» належить 60 тисяч доларів, за «срібло» — 30 тисяч, за «бронзу» — 20 тисяч. За світовий рекорд - 100 тисяч доларів.

Українка у травні того ж року очолила світовий топ-лист з легкоатлетичного семиборства. Це сталося після перемоги спортсменки на традиційному міжнародному турнірі TNT Express Meeting в Кладно (Чехія): у неї найкращий результат сезону у світі (6416 балів).

Мельниченко неодноразово виграла чемпіонати України, була бронзовим призером Всесвітньої Універсіади-2007 в Бангкоку, вона двічі ставала переможницею Кубка Європи (у 2008 і 2010 рр.). У вересні 2010 року в Донецьку наша легкоатлетка виграла чемпіонат Європи серед... поліцейських. Справа в тому, що Ганна представляла Центральний спортивний клуб міліції України.

18 жовтня 2014 р. два найсильніших багатоборця України – чемпіонка світу-2013, екс-кременчужанка Ганна Мельниченко і срібний призер чемпіонату світу-2012 Олексій Касьянов одружилися у Запоріжжі. Як писала газета «Сьогодні», вони разом уже порядком чотирьох років. У 2011-му, на День святого Валентина, обмінялися обручками, але до ЗАГСу ніяк не могли дійти.

- Церемонія відбулась у Запоріжжі,- розповідала Ганна,- де ми з Льошею живемо і тренуємося. Рішення одружитися прийняли спонтанно, швиденько віднесли заяву і вже на наступний день розписалися. Ця церемонія – чиста формальність, просто з'явився час зайнятися заміною паспортів. Вважаю, що сім'я повинна бути під одним прізвищем. А в спорті поки збираюся виступати під

двійним.

Згідно міжнародним правилам два роки після змін прізвища спортсменка повинна виступати під двійним прізвищем. Спортсменка розповіла, що церемонія була дуже скромною, на розпису були присутні лише молодята, поскільки у них не було можливості зібрати всіх родичів.

- Льошині батьки знаходяться у Луганській області, мої дядько і брат беруть участь у військових діях, - уточнила наша знаменита землячка. Коли ситуація в країні нормалізується, вони влаштують повноцінні урочистості, зберуть компанію, поїдуть у яке-небудь красиве місце у Західній Україні, щоб обвінчатися у дерев'яній церкві. Медовий місяць у них був до реєстрації – тиждень відпочивали на Сардинії.

На XXXI-х Олімпійських іграх у Ріо-де-Жанейро Ганна Касьянова, яка представляє Запоріжжя після одруження з Олексієм Касьяновим, виступила в легкоатлетичному семиборстві. Після першого виду змагань (забіг на 100 метрів) отримала 1027 очок та посіла 17 місце з 31-го. Результат Анни - 13,66 с. У стрибках у висоту Анна з другої спроби подалала позначку 1,74 метри. Подолавши висоту 1,77 м Касьянова набрала 941 очко. Таким чином, після двох видів програми Анна Касьянова (Мельниченко) завоювала 1968 очок. У штовханні ядра спортсменка з трьох спроб отримала кращий результат - 13,25 метра. Цей результат став 19-м та приніс нашій легкоатлетці 744 очки. У бігу на 200 метрів Анна фінішувала другою у своєму забігу. Результат 24,60 секунди став 15-м серед спортсменок, та приніс Касьяновій 924 очки. 13 серпня після стрибків у довжину наша легкоатлетка опустилася на 25 позицію, навбраши 813 очок (загалом 4449 очок). Результат Анни - 5,88 метра. У заключний день, наша легкоатлетка виступила у двох останніх видах програми — метанні списа та бігу на 800 метрів. У метанні списа Касьянова з третьої спроби показала останній результат у своїй групі — 38,10 метра. У бігу на 800 метрів Анна прийшла шостою з результатом 2:16,58 хвилини. У загальному заліку наша спортсменка фінішувала на 25 позиції (із 5951 очком). На п'єдестал сильніших стали спортсменки з Бельгії (6810 очок), Великобританії та Канади.

У інтерв'ю після змагань Ганна сказала про те, що вона боролась до останнього, але рівень технічної оснащеності, медичного та іншого забезпечення закордонних спортсменів був таким, наче ми ще на землі, а вони вже у космосі. Ганна Мельниченко отримала нагороду «Людина року»-2013 у номінації «Спортсмен року».

24 серпня 2013 року нагороджена **орденом княгині Ольги III степені.**

Названа кращим спортсменом Запоріжжя 2013 року.

Проживає у Запоріжжі.

Джерела та література.

Анна Мельниченко победила на кубке Украины. [Електронний ресурс]. Режим доступу:<http://www.telegraf.in.ua/sports/2012/06/03/>

[Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://www.telegraf.in.ua/22.10.2014,>
Екс-чемпіонка мира по многоборью расписалась в Запорожье. [Електронний ресурс].
Режим доступу: <http://www.telegraf.in.ua/topnews/2014/10/22/>

[Електронний ресурс]. Режим доступу:<http://sport.bigmir.net/>

Ігор Черчатий «Полтавщина спорт» [Електронний ресурс]. Режим доступу:
<http://sport.pl.ua/news/3400>.

Семиборка Анна Мельниченко возглавила мировой рейтинг IAAF. [Електронний ресурс].
Режим доступу:<http://www.kommersant.ru/doc/2280389>

Анна Мельниченко-работа-отдых.[Електронний ресурс]. Режим доступу:
<http://mir-la.com/5323>

[Електронний ресурс]. Режим доступу:<http://zp.vgorode.ua/news/sport>.

Мельниченко_Ганна_Анатоліївна .[Електронний ресурс]. Режим доступу:
<https://uk.wikipedia.org/wiki/>

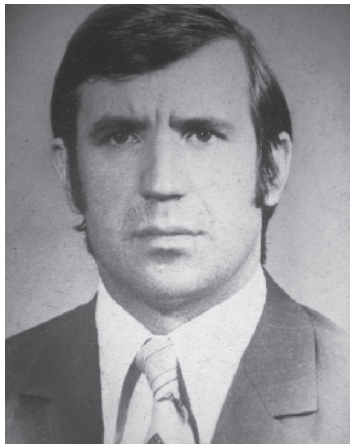
Елена Драга. Анна Мельниченко: «Спасибо тренеру Дмитрию Лепе и моему любимому —
Алексею Касьянову» // «Факты», 14.08.2013.

Мохнач Віталій. Допомогло те, що коханий був поруч. // Зоря Полтавщини 30 серпня 2013
року.

Анна Мельниченко – Добрынскую надо просто поддержать. [Електронний ресурс]. Режим
доступу:<http://www.sport-express.ua/rest/olympicgames4913>.

Сьогодні кременчужанка Анна Мельниченко змагатиметься за олімпійське
золото.[Електронний ресурс].Режим доступу:<http://www.telegraf.in.ua/yandex/>

МИХАЙЛОВ ЄВГЕН ОЛЕКСАНДРОВИЧ

Майстер спорту міжнародного класу, учасник XIX Олімпійських Ігор в Мехіко 1968 р. з плавання, триразовий (1968-1970 гг.) чемпіон СРСР з плавання брасом народився 24 січня 1947 року у м. Полтаві. Закінчив середню школу №12. Плаванням почав займатися відносно пізно, з 13 років. Учень заслуженого тренера УРСР Михайла Володимировича Бричкова. Тренер ним завжди хвалився: «Це мій майбутній чемпіон». І не помилився. Учень три роки поспіль був чемпіоном Радянського Союзу. На перший свій чемпіонат України до Харкова поїхав у 1961 році. Того року якраз відбулася

грошова реформа і мама замість 50 крб. дала йому на поїздку 5 крб., на які він купив їй зефіру.

У 1965 році Євген став майстром спорту СРСР, а 1966 року – чемпіоном України.

На змаганнях на дистанції 100 і 200 м брасом довелося часто конкурувати із земляком, уродженцем м.Кобеляки, срібним призером Олімпіади у Токіо (1964) Георгієм Прокопенком. Боротьба йшла, так би мовити, між своїми. Євген часто під'юджував старшого товариша: «Жора! Я тебя сделаю!». Вони були з Георгієм у гарних земляцьких, дружніх відносинах.

На XIX Олімпіаді (Мехіко) завоював право на участь у фінальних запливах на 100 і 200 м брасом і зайняв у них п'яті місця. Виступав за армійський клуб.

В олімпійську команду 1968 р. увійшло 32 плавці, в їх числі було 10 учасників попередньої олімпіади: У її складі дебютував разом із полтавкою Лідією Гребець. Потрапити у той час із Полтави до складу збірної олімпійської команди було незбагненим успіхом.

У загальному заліку наші плавці зайняли 3 місце, пропустивши вперед лише збірні США і Австралії. Керівником команди плавців був Захарій Павлович Фірсов, його заступником - заслужений майстер спорту СРСР М. М. Крюков, старшим тренером - А. А. Корнєєв, тренерами - Б. П. Ананьєв, В. В. Буре Є. Л. Алексеєнко, К. О. Инясевський.

Працював дитячим тренером з плавання у басейні «Спартак». Троє його вихованців стали майстрами спорту СРСР: Одарюк В., Матвєєва О., Соколовська О.

У хвилини дозвілля полюбає відпочити з гітарою. Проживає у Полтаві.

Джерела і література.

Олимпийская история плавания. [Електронний ресурс]. Режим доступу: http://www.russwimming.ru/data/list/olimpijskaya_istoria_plavania-1.html#o1968. Плавание в СССР. [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://ussr-swimming.ru> С эмблемой ЦСКА. Воениздат МО СССР. Гл. 5. На голубых дорожках бассейнов. В. Чазова, М. Спарбер. Чтобы помнили. - Полтава, АСМИ, 2001. - с.16-20.

ОЧКАНЬ ВОЛОДИМИР ІВАНОВИЧ

Майстер спорту СРСР міжнародного класу з легкої атлетики (стрибки у довжину), учасник XXIV Олімпійських ігор в Сеулі в 1988 р., чемпіон та рекордсмен Європи, СРСР та України народився 13 січня 1968 року у м. Полтаві.

Почав займатися легкою атлетикою у 10-річному віці. Першим тренером була Комісарова Алла Дмитрівна. З 1980 року почав тренуватися у Омеляненка Василя Миколайовича.

У 1985 році Володимир виграв першість СРСР серед юнаків у приміщенні з результатом 7 м 72 см. Це був рекорд України. У 1987 році став чемпіоном СРСР серед юніорів. На матчі СРСР-НДР серед

юніорів також був першим з результатом 7 м 76 см. У 1987 році на змаганнях СРСР-НДР у м. Ленінграді став чемпіоном з результатом 8 м 24 см, виконавши норматив майстра спорту міжнародного класу. Цей результат залишається рекордом СРСР і Європи серед юніорів до цього часу.

У м. Піза (Італія) у змаганнях на призи газети «Уніта» був першим.

7 серпня 1987 року на чемпіонаті Європи у м. Бірмінгемі (Англія) стає чемпіоном Європи, присвятивши свій виступ мамі у її день народження.

У 1988 році на Міжнародних стартах у Вільнюсі зайняв перше місце з результатом 8 м 34 см. Це був рекорд України серед дорослих, який дав путівку на Олімпійські ігри у Сеулі.

На чемпіонаті світу 1991 року у Токіо вийшов у фінал, показавши 7-й результат. Брав участь у багатьох комерційних стартах, де був призером. Був срібним призером на Спартакіадах народів СРСР і України.

У 1992 році Володимир став першим чемпіоном у незалежній Україні. Тоді ж він отримав травму ахіллесового м'яза і переніс дві складні операції, після яких знадобилося кілька років для відновлення. Після цього спортсмен ще зумів стати чемпіоном України у приміщенні 1996 року. На цих змаганнях він завершив свою спортивну кар'єру, бо про себе давали знати травми і вік.

Закінчив Полтавську аграрну академію. Але ще приходиться на стадіон побігати, поспілкуватися і подивитися змагання.

З 2008 року на легкоатлетичному манежі стадіону «Ворскла» проводиться традиційний відкритий легкоатлетичний турнір серед дорослих та юніорів, юнаків та дівчат на призи учасника Олімпійських ігор в Сеулі, майстра спорту міжнародного класу Володимира Очканя та чемпіона світу серед ветеранів Олега Федорка. Легкоатлети - юнаки та дівчата, жінки та чоловіки - змагаються у швидкості на дистанціях 60, 100, 300, 800, 1 500 метрів, стрибках у довжину та висоту, у бігу з бар'єрами та потрійному

стрибку. Саме цими видами змагань та дистанціями відрізняються зимові змагання з легкої атлетики, які проходять у легкоатлетичних манежах, від літніх.

Майстер спорту міжнародного класу зі стрибків у довжину, учасник Олімпійських ігор у Сеулі 1988 року, переможець і рекордсмен Європи серед юніорів Очкань Володимир Іванович та чемпіон світу серед ветеранів Олег Петрович Федорко зробили вагомий внесок у розвиток українського спорту. Вони є взірцем для підростаючого покоління – сучасні герої-спортсмени, особистості, які і сьогодні підтримують юних легкоатлетів.

У даний час Очкань В.І. займається підприємницькою діяльністю.

Проживає у Полтаві.

Джерела та література

Рубан М. Видатні легкоатлети Полтавщини [Text] / М. Рубан // Спортивний літопис Полтавщини: сторінки історії, славетні імена. Матеріали І науково-практичної конф. 23 берез. 2007 року. Зб. наук. ст. - Полтава, 2007. - . 47-49

"Королева спорту" зібрала юних легкоатлетів у Полтаві. [Електронний ресурс]. Режим доступу:<http://www.rada-poltava.gov.ua/news/24956795/>

ПАНГЕЛОВА (ДУНАЙСЬКА) ТАМАРА ФЕДОРІВНА

Майстер спорту міжнародного класу з легкої атлетики (1967), неодноразова чемпіонка СРСР з кросу, триразова чемпіонка СРСР з бігу на 1500 м., чемпіонка з бігу на 800 м (1972), у закритому приміщенні на дистанції 1500 м, рекордсменка СРСР з бігу на 1500 м. Чемпіонка Європи (1972) з бігу на 1500 м, бронзова призерка (1971), рекордсменка світу, учасниця XX Олімпійських ігор в Мюнхені 1972 р. з легкої атлетики народилася 22 серпня 1943 року у м. Полтаві.

Легкою атлетикою (бігом) почала займатися у дитячо-юнацькій спортивній школі №1 м.Полтави.

Свій шлях у спорт ропочинала під керівництвом тренера Івана Глушко. Тамара відмінно виступала у легкоатлетичних кросах, де їй практично не було рівних в Україні. У 1965 році до неї прийшов перший успіх на всесоюзній арені. Дунайська стає бронзовим призером чемпіонату СРСР з кросу на дистанції 1 км. Тоді вона показала результат 3 хв. 13,6 сек., програвши чемпіонці Вірі Мухановій (Москва) дві десяті секунди, а срібному призеру Кондрашкіній - тільки одну десяту. Тобто, щільність призерів на фінішній прямій кросової дистанції була такою, як у спринті.

У наступному році Дунайська повторює своє досягнення - знову "бронза" чемпіонату країни в кросі на дистанції 1 км. А у 1967 році Тамара стає срібним призером всесоюзної першості у кросі уже на 2 км. Перед цим вона переїхала із Полтави до Києва. Але у перший рік полтавський тренер Іван Тимофійович Глушко продовжував "постачати" із Полтави свою вихованку планами тренувань і функціональними розкладками. Тамара нелегко "приживалась" у Києві. Нерідко вона двічі на тиждень приїздила у Полтаву спеціально на... тренування до Глушка.

1967 рік став переломним не лише у спортивному, а і у особистому житті Тамари. Весною на чемпіонаті країни з кросу вона виступала ще під дівочим прізвищем Дунайська, а через кілька місяців встановила рекорд СРСР уже під прізвищем Пангелова.

Цікаво, що у середині 60-х років минулого століття дистанція бігу на 1500 метрів для жінок вважалася величезним випробуванням. У той час такі забіги ще не входили до програми Олімпійських ігор і чемпіонатів Європи. Хоч, у багатьох країнах вони активно практикувалися. У Радянському Союзі, наприклад, чемпіонки серед жінок на цій дистанції визначалися з 1922 по 1952 роки. А потім від 1500-метрівки у рамках національного чемпіонату відмовилися. У 1967 році цю надважку дистанцію "реанімували", у зв'язку з тим, що у 1969 році вона вперше увійде до офіційної програми ІХ чемпіонату Європи у Афінах, з наступною олімпійською перспективою.

І першою чемпіонкою СРСР з бігу на 1500 метрів (після перерви) стала наша землячка. Виступаючи у формі збірної України в Лужниках, у присутності

100 тисяч глядачів, Тамара встановлює у фіналі IV Спартакіади новий рекорд СРСР - 4 хв. 20,7 сек. Минулорічний рекорд Муханової був покращений відразу на дві з половиною секунди. А на дистанції 800 метрів вона завойовує срібну медаль. Чимало любителів спорту і навіть спеціалісти легкої атлетики тоді вперше почули прізвище Пангелова. Вони задавали питання: "А хто така, ця нова рекордсменка? Як і де її змогли "відкопати" в Україні?" Щоб все стало на свої місця, було вирішено писати ім'я нової рекордсменки з "підказкою" - Тамара Пангелова (Дунайська).

Після того, як Тамара стала матір'ю і повернулась через два сезони у великий спорт, такої підказки більше не було.

Уже у 1970 році вона тріумфально повертається у великий спорт. На початку сезону Пангелова завойовує срібну медаль чемпіонату країни у кросі на 2 км. Потім у Мінську стає чемпіонкою СРСР з бігу на 800 метрів і другою - на 1500 метрів. А ще - займає перше місце на своїй коронній дистанції у міжнародному матчі СРСР - НДР - Польща.

У 1971 році кожен старт Пангелової був результативним. Уже зимою у Софії вона стає бронзовим призером чемпіонату Європи у закритих приміщеннях з бігу на 1500 метрів. Показово, що там же, ще один вихованець Івана Глушка полтавець Олександр Демус завоював срібну медаль зимового чемпіонату Європи з бігу на 60 метрів з бар'єрами. Тренером Пангелової уже стає киянин Віктор Сіренко.

У Москві, на турнірі V Спартакіади народів СРСР Тамара стає чемпіонкою країни з бігу на 1500 метрів і бронзовим призером на 800 метрів. Потім, 28 серпня у Москві під час матчу СРСР - НДР - Польща встановлює свій другий рекорд Радянського Союзу на 1500 метрів - 4 хв. 10,2 сек.

Найголовніший сезон у біографії Тамари Федорівни - олімпійський 1972 рік. Він почався тріумфально, а завершився фатально. Пангелова, на думку деяких спеціалістів "королеви" спорту, рано форсувала свою підготовку. Вона виграє зимовий чемпіонат СРСР з бігу на 1500 метрів. Потім перемагає на зимовому чемпіонаті Європи. Там вона встановлює новий світовий рекорд для закритих приміщень на 1500 метрів - 4 хв. 14,62 сек. Перевага Тамари була фантастичною. Вона випередила срібну призерку (майбутню олімпійську чемпіонку) Людмилу Брагіну із Краснодару на 3(!) секунди. Але уже влітку став помічатися "форсаж" підготовки. Пангелова програє Брагіній чемпіонат країни на "півторащі". Ще був шанс поправити свої кондиції. Але незадовго до Олімпійських ігор Тамара знову викладається на всі сто відсотків, перемагаючи у матчі ФРН - СРСР. А спортсменок уже чекав Мюнхен, де вперше жінкам випадало визначити чемпіонку з бігу на 1500 метрів. І цей олімпійський дебют "спровокував" цілу лавину світових рекордів на цій дистанції. Головною героїнею стала, на жаль, не Пангелова, а її подруга і головний конкурент Брагіна. Людмила, на відміну від Тамари, до середини літа 1972 року знаходилася в тіні, а потім "вибухнула" феноменальною серією світових рекордів у потрібному місці і у потрібний час. Три старту за п'ять днів на Олімпіаді (попередній забіг, півфінал, фінал) - і три світових рекорди з бігу на 1500 метрів! У фіналі Брагіна показала немислимий у той час результат - 4 хв. 01,4 сек. А Пангелова у Мюнхені зайняла 7 місце (4 хв. 06,5 сек). На Олімпійських іграх 1972 року жінки-стайери пішли на ризикований штурм уставлених канонів.

Простий приклад: якби Пангелова всього лише за п'ять днів до фіналу у Мюнхені пробігла так, як у фіналі 9 вересня, то вона стала б рекордсменкою світу. Але, 9 вересня це був уже сьомий результат серед найсильніших бігунь. Пік спортивної форми нашої землячки був уже позаду...

Після Олімпіади були нові старту, нові перемоги. 1974 рік став для 30-річної Тамари її лебединою піснею. Здійснилася давня мрія, до якої вона йшла все життя - Пангелова перший і єдиний раз стала чемпіонкою СРСР з кросу. А влітку, у черговий раз, отримала "срібло" чемпіонату країни на своїй рідній "півторащці". А потім Пангелова взяла осінні реванші у Брагіної за олімпійський Мюнхен. Перший – у Римі, на чемпіонаті Європи, де зайняла 5 місце, а Брагіна навіть у фінал не пробилась. Ще через два тижні, - у Сочі Тамара випередила Людмилу отримавши впевнену перемогу у матчі СРСР - Фінляндія. Ось так завершилося особисте протистояння двох найсильніших стайерів колишнього Союзу - Брагіної і Пангелової. Воно тривало з 1967 по 1974 роки.

А уже після 1974 року на цій дистанції безумовним лідером стала лєнінградка Тетяна Казанкіна, яка першою у світі "вибігла" із 4 хвилин на "півторащці".

Спортивну кар'єру на міжнародній арені наша землячка завершила 8 березня 1975 року зайнявши 4 місце на зимовому чемпіонаті Європи у Катовіце (Польща). До "прощальної" бронзової медалі не вистачило 0,3 секунди.

Закінчила Полтавський кооперативний технікум, Київський державний інститут фізичної культури. Виступала за спортивний клуб армії, Київ.

Нагороджена Грамотою Президії Верховної Ради УРСР.

Проживає у Києві.

Джерела та література.

[Електронний ресурс]. Режим доступу:<http://www.uni-sport.edu.ua/struktura-universitetu/fakulteti/fakultet-sportu-ta-menedzhmentu/kafedri/legkoji-atletiki-zimovikh-vidiv-ta-velosipednogo-sportu/sportivna-robota.ht>

Олімпійці Полтавщини.[Електронний ресурс]. Режим доступу:<http://postoltava.at.ua/index>.

Полтавщина на світовій арені спорту.[Електронний ресурс]. Режим доступу:<http://orenda.pl.ua/read/>.

Команда СССР на XX Олимпийских Играх. Издательство "Физкультура и спорт" 1972 г. стр.125.

Пісцова Марія. Полтавки на вищих олімпійських п'єдесталах. Спортивний літопис Полтавщини: сторінки історії, славетні імена. Матеріали I науково-практичної конференції «Бутовські читання». Полтава, 2007, с.67.

Черчатый. Кто такая эта рекордсменка? Полтавщина спорт. Електронний ресурс. [Режим доступу]:<http://www.yasni.info/>

РАГОЗИНА ТЕТЯНА ЮРІЇВНА

Майстер спорту СРСР міжнародного класу з легкої атлетики, учасниця XXVI Олімпійських ігор в Атланті 1996р. народилася третього вересня 1964 року у м. Североморську, Мурманської області, Росія.

Розпочала свою спортивну кар'єру, як спортсмен у 1979 році. У 1984 році закінчила Вітебський педагогічний інститут (Білорусія).

У 1985 році стала майстром спорту СРСР з лижних гонок. У 1986 – майстром спорту СРСР з легкої атлетики, у 1987 – майстром спорту міжнародного класу СССР.

З 1986 по 2000 виступала у складі збірної команди України з легкої атлетики (спортивна ходьба) - багаторазова чемпіонка і рекордсменка України, призер чемпіонатів СССР, багаторазова учасниця Кубків і чемпіонатів Європи, світу, Олімпійських ігор (Атланта 96). В Іграх XXVI Олімпіади взяло участь 10320 спортсменів з 197 країн, які розігрували 271 комплектів нагород в 34 видах спорту. Ігри в Атланті підтвердили тенденцію інтенсивного розвитку жіночого спорту в світі. Олімпійська програма для жінок складалась з 97 видів спорту, а кількість жінок-учасників становила 34,3%.

Тетяна Рагозіна — багаторазова чемпіонка України серед ветеранів з лижних перегонів, учасниця багатьох міжнародних змагань.

На чемпіонаті України з лижних перегонів для спортсменів старших за 30 років в Сумах 2012 року, кременчужанка Тетяна Рагозіна з великим відривом стала першою в усіх стартах. Вона показала свою відмінну підготовку. Впродовж 4-х днів брала участь у чотирьох дистанціях: на 5 км класичним ходом, 6 км у дуатлоні (3 км – класичним ходом, 3 км – ковзановим), 15 км вільним стилем та 5 км – ковзановим стилем. На всіх дистанціях саме Тетяна першою долала фінішну смугу. Треба врахувати, що у Кременчуці спортсменці майже ніде тренуватися.

— Тренуюсь у плавнях, сама собі прокладаю лижню, протоптую її і тренуюсь. Рибалкам це не до вподоби, вони весь час намагаються зіпсувати лижню, та що робити – наступного дня приходжу і все по-новому, – розповідає Тетяна Рагозіна. Спортсменка певна: найкраща підготовка до серйозних чемпіонатів – це змагання. І готуватися треба постійно. Адже вона брала участь у чемпіонатах світу з легкої атлетики для ветеранів, які відбувалися у м. Обервізенталь (Німеччина) у 2012 році та в Асьяго (Італія) у 2013 році. Була переможницею Кубку України, який проходив у Карпатах (с-ще.Сянки, Львівської області).

Матеріальну допомогу в підготовці до чемпіонатів спортсменці надав Почесний громадянин Кременчука Володимир Матицин.

Тетяна – інструктор фітнес-клубу «Спартак»
Мешкає у Кременчуці.

Джерела та література.

Учасники Олімпійських ігор Полтавської області. Рагозіна Т.Ю.
[Електронний ресурс]. Режим доступу:
http://noc-poltava.at.ua/index/olimpijci_poltavshhini/0-8.

Спілка любителів лижних перегонів України. Наші спортсмени. Рагозіна Т.Ю.[Електронний ресурс]. Режим доступу:sfu.org.ua/about/masters/

Ігор Черчатий. Італійський іспит універсала. // Полтавщина спорт. 16 лютого 2013р.
[Електронний ресурс]. Режим доступу:<http://sport.pl.ua/news/438>.

Спортсмени Полтавщини привезли 10 золотих медалей. [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://news.studclub.poltava.ua>.

Тетяні Рагозіній – лижню. Кременчуцька панорама 23 лютого 2012 р. [Електронний ресурс]. Режим доступу:<http://panorama.pl.ua/sportoboz/7753-tetyani-ragozinij-lizhnyu.html>.

САБЛІН ДМИТРО АНАТОЛІЙОВИЧ

Український весляр-канойіст, заслужений майстер спорту, учасник літніх Олімпійських ігор у Сіднеї, чемпіон світу, дворазовий чемпіон Європи, переможець багатьох регат національного і міжнародного значення народився 7 лютого 1979 року у м. Кременчуці.

Активно займатися веслуванням почав з раннього дитинства, проходив підготовку у місцевому спортивному товаристві «Україна».

На змаганнях представляв спортивне товариство «Україна». Тренери: Полівар В.Д., Мацапура М.І.

Першого серйозного успіху на дорослому міжнародному рівні досяг у 1999 році, коли попав у основний склад української національної збірної і побував на чемпіонаті Європи у хорватському Загребі, звідки привіз бронзову нагороду, виграну у програмі чотиримісних екіпажів на тисячі метрах спільно з такими гребцями як Микола Дімаков, Леонід Камлочук і Роман Бундз — у вирішальному заїзді його випередили лише збірні Росії та Румунії. Через рік на європейській першості у польській Познані одержав перемогу в одиночках на двохстах метрах і став бронзовим призером у четвірках на двохстах метрах.

Завдяки ряду вдалих виступів удостоївся права захищати честь країни на літніх Олімпійських іграх 2000 року в Сіднеї — разом з напарником Сергієм Климнюком зумів дійти до фіналу у двійках на дистанції 500 метрів, але у вирішальному заїзді показав лише восьмий результат.

Після сіднейської Олімпіади він залишився в основному складі веслувальної команди України і продовжував брати участь у найбільших міжнародних регатах. Так, у 2001 році він завоював золоті медалі на чемпіонаті Європи у Мілані і на чемпіонаті світу у Познані — обидві у заліку одиночних каное на дистанції 200 метрів. У наступному сезоні на світовій першості у іспанській Севільї виграв у тій же дисципліні срібну медаль, але потім його звинуватили у вживанні заборонених речовин і дискваліфікували із анулюванням результатів.

Після закінчення терміну дискваліфікації Дмитро повернувся у великий спорт і, уже у 2003 році, на чемпіонаті світу в американському Гейнсвіллі отримав бронзу у двійках на двохстах метрах. Останій раз показав більш-менш значимий результат у сезоні 2006 року на європейській першості у чеській Рачиці, коли став бронзовим призером у двохсотметровій гонці двомісних екіпажів. Невдовзі по закінченню цих змагань прийняв рішення завершити кар'єру професійного спортсмена, поступившись місцем у збірній молодим українським веслувальникам.

Працює тренером ДЮСШ № 1 м. Кременчука.

Джерела та література.

Назначены стипендии лучшим кременчугским спортсменам.[Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://www.kremenchug.online/news/sport/1713->

История каное.[Електронний ресурс]. Режим доступу:<http://canoe.at.ua/index/>

СЕНЧЕНКО В'ЯЧЕСЛАВ ВОЛОДИМИРОВИЧ

Український боксер, член української збірної по боксу на Олімпійських іграх 2000 року у напівсередній вазі (66,678 кг), колишній чемпіон світу по версіях WBA(2009-2012), IBF International (2004-2005, 2006), EBU-EE (2006-07), WBA Intercontinental (2007-08) народився 12 квітня 1977 року у Кременчуці.

У бокс його привів батько. А старший брат, у цей час, уже серйозно займався боксом і показував непогані результати. Тобто він був для В'ячеслава прикладом і тією людиною, на яку можна було рівнятися і у якій можна було багато чому навчитися.

Як і всі діти грав з друзями у футбол. І грав непогано. Їхня команда брала участь у першості області. Але все рівно футбол залишався на другому плані. Головним для нього завжди залишався бокс. Тобто, боксом він займався завжди, а футболом інколи і паралельно.

Піком у любительській кар'єрі молодого спортсмена звісно ж стали Олімпійські ігри 2000 року у Сіднеї. На жаль його участь у них розчарувала. Він вибув із боротьби, програвши у першому ж бою єгиптянину Салеху Абделбарі Максоду. Але емоції, які наш земляк отримав на Олімпіаді, були незрівнянними з жодними змаганнями. Саме після участі у них у В'ячеслава з'явилася перспектива стати професійним боксером.

Сенченко дебютував на професійному ринзі в 2002 році. Майже всі свої поєдинки провів в Україні. В четвертому бою завоював титул чемпіона слов'янських країн по версії WBC, в напівсередній вазі. 8 квітня 2004 року у Донецьку завоював титул інтерконтинентального чемпіона світу по версії IBF. В грудні 2006 року завоював титул чемпіона Європи по версії EBU-EE. В грудні 2007 року завоював титул інтерконтинентального чемпіона світу по версії WBA. 10 квітня 2009 року в Донецьку, В'ячеслав Сенченко переміг по очках співвітчизника Юрія Нужненка і став новим чемпіоном світу по версії WBA. 3 жовтня 2009 року Сенченко захистив титул чемпіона світу від японця Мотокі Сасаки.

29 квітня 2012 року Сенченко в четвертому захисті чемпіонського титулу зустрівся з американцем Полом Маліньяджі. Практично весь бій пройшов у звичному для обох боксерів «фехтувальному» руслі, а саме, перестрілці прямими ударами з дальньої дистанції, де з самого початку кидалася в очі перевага американського боксера у рефлексах і швидкості переміщення. У третьому раунді Маліньяджі розсік Сенченку ліву брову. У сьомому і восьмому раундах Сенченку вдавалося протиставити супернику достойний спротив, але він бачив все гірше і гірше, і Маліньяджі все легше доносив до цілі свої удари, цілячись в ліве око. У дев'ятому раунді гематома на обличчі В'ячеслава була просто жахливою, і пошкодження око Сенченка закрилося повністю. Маліньяджі взявся бити практично на вибір, і терпінню рефері — знаменитому Стіву Смогеру

прийшов кінець після того, як Сенченко пропустив серію ударів, частина з яких прийшла в область лівого ока. Бій був зупинений. Сенченко потерпів першу поразку в професійній кар'єрі і втратив чемпіонський пояс.

24 листопада 2012 року, Сенченко відправився до Великобританії для зустрічі з місцевим фаворитом, який знову вирішив повернутися на ринг, зірковим боксером Ріккі Хаттоном. Хаттон перемагав по очках у видовищному поєдинку, але у 9-му раунді при черговому зближенні, Сенченко нокаутував Хаттона ударом у печінку. Впевнено перемігши, знову відправив Хаттона на пенсію.

24 серпня 2013 року у Донецьку переміг аргентинця Карлоса Адана Хереса технічним нокаутом у 4-му раунді.

26 жовтня 2013 року зазнав другої поразки від іншого британця — Келла Брука.

18 липня 2015 року уродженець Кременчука, колишній чемпіон світу по версії WBA у напівсередній вазі 38-річний Вячеслав «Сеня» Сенченко завершив 13-річну кар'єру професійного боксера. У 8-раундовому «прощальному» поєдинку українець в одному із рингів Києва переміг 32-річного естонця Сергія Меліса «Балтійського короля».

Український боксер упевнено контролював хід зустрічі. У четвертому раунді він двічі відправляв суперника на настил ударами по корпусу. Ті ж неприємності, причому у тій же кількості, ждали Меліса і у п'ятій трьоххвилинці. Після четвертого нокада на андердог дав зрозуміти рефері, що продовжувати бій він не буде.

Джерела та література.

Бокс.[Електронний ресурс]. Режим доступу: <https://ru.wikipedia.org/wiki/>

Сенченко Вячеслав Владимирович.[Електронний ресурс]. Режим доступу: <https://ru.wikipedia.org/wiki/>

Универсальная энциклопедия. Сенченко В.В.[Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://unienc.ru/w/ru/31066-senchenko-vyacheslav-vladimirovich.html>.

Вячеслав Сенченко: «И на ринге и в жизни, я – один человек».[Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://hotsport.ua/ru/hockey/hcdonbass>.

ГЮНЕШ ВІКТОРІЯ ЗЕЙНЕП (СОЛНЦЕВА ВІКТОРІЯ ВІКТОРІВНА)

Народилася учасниця XXXI-х Олімпійських ігор у Ріо-де Жанейро турецька, раніше українська плавчиня 1998 року у м.Полтаві. Вихованка полтавської школи плавання, яка 2014 року, на піку своєї спортивної слави, переїхала до Туреччини. Будучи полтавкою, Вікторія Солнцева з 14-ти років була штатним членом збірної команди України з плавання. Вона — дворазова чемпіонка (50 м брасом, 200 м брасом) та срібна призерка (100 м брасом) юніорського

Євро у Познані (Польща), чемпіонка на 200-метрівці брасом та бронзова призерка на 100-метрівці брасом, чемпіонату світу серед юніорів у Дубаї-2013, рекордсменка чемпіонатів Європи з плавання серед юніорів та восьмиразова рекордсменка України.

Вікторія, можна сказати, із династії плавців. І її мама, і тьотя у свій час працювали у полтавській спортивній школі №3. Віку в басейн привели у семирічному віці, щоб трохи загартувати. Але дівчинка у воді не лише поправила своє здоров'я. У 13 років вона уже стала майстром спорту України!

Коли мама Вікторії змінила роботу (стала тренером у Швеції), з нею почала працювати Ірина Астапова. Саме с нею Віка стала чемпіонкою. Щоденні тренування принесли результати. Віка побила 8 рекордів України і виграла медалі на чемпіонатах Європи і світу серед юніорів.

Перспективну дівчинку помітили у столиці. Увійшовши в склад української збірної з плавання, Солнцева переїхала до Києва і змінила тренера. Про те, що новий наставник дівчини Сергій Бондарь шукає місце для своєї підопічної за кордоном, слухи ходили давно. Ще у 2013 році у Федерацію плавання України приходили листи від закордонних колег, мов "ваш тренер на змаганнях відкрито продає свою підопічну".

Вікторія мала в Україні все можливе - отримувала стипендії міського голови, голови облдержадміністрації. Колишній міністр спорту Равіль Сафіуллін особисто пропонував батькам Солнцевої на певний час переїхати у США, щоб попрацювати з титулованими тренерами. Тільки з умовою виступати за Україну. Проте вони не погодилися з пропозицією, і Віка взагалі перестала брати участь у змаганнях.

Для багатьох шанувальників плавання переїзд Вікторії Солнцевої з України до Туреччини не був несподіванкою. Щоправда, дехто очікував, що надзвичайно талановита Солнцева зможе «випірнути» десь, наприклад, у Великій Британії, США чи Австралії. Між українським і турецьким періодами спортивної біографії Солнцевої був майже річний період якоїсь дивної мовчанки, коли Солнцева не брала участі в жодному чемпіонаті України 2014 року. Комусь це було вигідно. Аж раптом тільки 3 грудня 2014 року з'явилося повідомлення: «ШВСМ Києва продала українську спортсменку Вікторію Солнцеву до збірної команди Туреччини».

— Наша спортсменка Вікторія Солнцева - сказав на прес-конференції президент Федерації плавання Дмитро Качуровський - опинилася в збірній команді Туреччини. Випадок торгівлі спортсменами у нашому виді спорту — це перший і, сподіваюся, останній. Провели розслідування, і розуміємо, що ШВСМ протягом 1,5 року цілеспрямовано готувала цей перехід, — зазначив він. — Зараз ми робимо протести в Міжнародну федерацію. Будемо судитися з Міжнародною федерацією і Федерацією плавання Туреччини. Будемо користуватися правом мораторію з Олімпійської хартії, щоб недопустити виступи цієї дівчинки за збірну Туреччини на Олімпійських іграх. Якщо у Вікторії буде бажання повернутися, то двері завжди відчинені. Ми готові до розмов з батьками та Вікторією для того, щоб обговорювати план підготовки до Олімпіади, — заявив Качуровський.

Та не так сталося, як гадалося. Як стало відомо під час прес-конференції, батько неповнолітньої плавчині не мав роботи в Україні, тому виїхав в Туреччину і забрав з собою сім'ю. «Ми не можемо займатися питаннями працевлаштування батьків, але створення умов для спортсменів, ми ці питання обговорювали. Можливості для переговорів з батьками ми не мали», — сказав Качуровський.

Турецькі ЗМІ повідомили, що вже 19 березня 2014 року родина Солнцевих опинилася в Стамбулі, й почала нове життя у районі Фенербахче (азійська частина міста). Цій втечі сприяли проблеми київського тренера Сергія Бондаря з українською федерацією і страх родини Солнцевих від вторгнення росіян до Криму. Батьки Вікторії Солнцевої — Віктор і Ольга розповіли: «Коли росіяни прийшли, ми перебували в Ялті і дуже злякалися. Ми швидко зібрали свої речі і повернулися до Полтави. Потім з Полтави швидко — через Київ — вирушили до Стамбула. Все це відбулося за три дні». Переїзд до Туреччини, на думку батьків Вікторії, - кращий варіант. Були й інші пропозиції. Але Росія стала ворогом, Єгипет — не для нас, у Швеції — холодно, у Стамбулі - дуже приємно.

Коли родина Солнцевих оселилася у Стамбулі, то це спочатку сприймалося як... відпочинок. Та невдовзі посадові особи Федерації плавання Туреччини постукали у двері помешкання Солнцевих і вручили Вікторії паспорт громадянки Туреччини, в якому вона значилася як Гюнеш Вікторія Зейнеп. Для батьків Вікторії це був неочікуваний сюрприз, який вони зустріли з посмішкою на обличчі.

Вікторія, перегорнувши сторінки турецького паспорта, сказала: «У Туреччині є великі очікування на успіхи її плавців. Це підвищує мою відповідальність до здійснення моїх мрій. Хочу стати олімпійською чемпіонкою, щоб сплатити борг поваги до Туреччини». Також Вікторія розповіла про відомий в Україні турецький серіал, про Роксолану і Сулеймана, і наголосила «Знаю, що найвідоміша у Туреччині українка — Роксолана. Але, я думаю, незабаром найвідомішою україною у Туреччині буде вже нова Роксолана».

Спецоперація з переїзду Вікторії Солнцевої з України до Туреччини готувалася у великій таємниці. Про неї в Україні, як наголошують турецькі ЗМІ, мало хто знав. Не знали навіть посадовці з Федерації плавання України та ФІНА (Міжнародної федерації плавання). Інформація підлягала розсекречуванню лише після отримання турецького паспорта Вікторією Солнцевою. Щоб було менше проблем, адже юна Солнцева не мала до того українського паспорта, що значно спрощувало всі наступні дії. А ще більше спростили всі наступні можливі

проблеми Солнцевої з прийняттям нового громадянства те, що в Україні занадто пізно зрозуміли, що ж відбулося. Бомба з цього приводу «вибухнула» майже через півроку. І запізніла «вибухова хвиля» мало що змінила.

3 грудня 2014 року у Досі (Катар) у ранковому запливі чемпіонату світу з плавання на короткій воді українська спортсменка, вихованка полтавської школи плавання Вікторія Солнцева виступила за збірну команду Туреччини під своїм новим ім'ям — Гюнеш Вікторія Зейнеп. Таким чином, стало відомо, що Школа вищої спортивної майстерності (ШВСМ) Києва фактично «продала» спортсменку іншій країні.

Перший тренер Солнцевої — полтавка Ірина Астапова вважає: «Змінювати батьківщину у 16 років — це зрада. Я завжди вважала, що виступати за свою країну є справою гідності та честі. А родина Солнцевих пішла на те, щоб змінити країну, громадянство, навіть, прізвище заради грошей! Однак усе одно я дуже хочу, щоб у Вікторії Солнцевої все було добре й склалася спортивна кар'єра». Але нічого з цього, поки що, не вийшло. Під прапором Туреччини вона провалила виступ у Ріо-де-Жанейро.

10 серпня вихованка полтавської школи плавання Вікторія Гюнеш (Солнцева) безбарвно завершила свої виступи на Олімпійських іграх у Ріо на своїй коронній дистанції плавання - 200 метрів брасом.

У кваліфікації вона мала сьомий результат - 2 хвилини 23,83 секунди, у півфіналі - дев'ятий результат - 2 хвилини 23,49 секунди. До фіналу Вікторія не потрапила. Хоч екс-полтавка запевняла, що боротиметься за олімпійські медалі для Туреччини. На 200-метровці брасом у Ріо-де-Жанейро тепер уже 18-річна Вікторія не змогла навіть повторити своїх "полтавських" результатів, які вона показувала у 15-річному віці - 2 хвилини 23,01 секунда - це, до речі, й досі жіночий національний рекорд України. Те ж саме відбулося й двома днями раніше - на 100-метровці брасом, на якій Вікторія у Ріо показала гірший час, ніж раніше, будучи ще українкою.

Мрія стати новою найвідомішою українкою у Туреччині та виграти олімпійське «золото» так і залишається мрією. Знаючи люди кажуть, що зміна імені змінює і долю. Чи буде вона прихильною до Гюнеш Вікторії – побачимо. Тренера Ірину Астапову можна зрозуміти за жорстку оцінку вчинку Вікторії. Вона вклала у неї свою працю і душу. Але нічого не вдієш, у глобалізованому суспільстві ці процеси стають усе поширенішими. Тим більше, що Вікторію «вели» до цього солідні спортивні функціонери як нашої, так і сусідньої країни. Сьогодні чимало спортсменів змінюють громадянство щоб виступати на престижних змаганнях. До чого це призводить можна прослідкувати на прикладі складу національної збірної Франції з футболу на Євро -2016. Цей склад не давав підстав французам пишатися, що їх збірна представляє націю.

Джерела та література.

Ігор Черчатий. «Полтавщина Спорт».[Електронний ресурс]. Режим доступу:
<http://sport.pl.ua/news/5882>

Степан Шифо. Україна судитиметься з Туреччиною за Солнцева. «Полтавщина Спорт», [Електронний ресурс]. Режим доступу:<http://sport.pl.ua/news/5725>

Ігор Черчатий. Операція «Солнцева»: як це було?«Полтавщина Спорт» [Електронний ресурс]. Режим доступу:<http://sport.pl.ua/news/5670>

Ігор Черчатий. Як полтавку Вікторію Солнцева на Роксолану перетворили. «Полтавщина Спорт», [Електронний ресурс]. Режим доступу:
<http://sport.pl.ua/news/5644>

Олеся Кучеренко. Почему украинская плавчиха Виктория стала турчанкой Гюнеш. // Комсомольская правда в Украине 09 декабря 2015 г.

Вікторія_Зейнеп_Гюнеш. [Електронний ресурс]. Режим доступу:
<https://uk.wikipedia.org/wiki/>

СТЕШИН ЮРІЙ ЙОСИПОВИЧ

Суддя республіканської (1970), всесоюзної (1978) та Національної (1993) категорій з легкої атлетики, тренер, суддя з легкої атлетики на Олімпіаді-80 у Москві народився 7 листопада 1929 року у Полтаві.

З дитинства захоплювався спортом. Любив фехтування, баскетбол, футбол, лижі, ручний м'яч. Проте легка атлетика зайняла у його житті особливе місце. Не випадково по закінченню десятирічки юнак вирішив продовжити навчання у Київській школі тренерів з легкої атлетики. Вправлявся в метанні списа, виступав у складі збірної республіки на всесоюзних змаганнях.

Разом з тим цікавився історією розвитку спорту взагалі і легкої атлетики, зокрема, вивчав суддівську справу. Тоді ж таки вперше спробував себе як арбітр. І виявилось – до суддівства у нього неабиякий хист. Дала знати себе і хороша теоретична підготовка, і такі особливі якості, як принциповість у підході до справи, професійність і об'єктивність.

Відтоді Юрій Йосипович успішно поєднував тренерську і суддівську роботу. Працював тренером у спортивних товариствах «Локомотив» та «Колос». Свого часу тренував відомих легкоатлетів Леоніда Бартенєва, Івана Бондаренка, Віктора Ліпснїса. Ще з 1966 року, відколи Юрій Стешин почав працювати старшим тренером у ФСТ «Колос», легка атлетика в області набула активного розвитку. Завдяки його праці команда Полтавщини ставала переможницею сільських Ігор УРСР. Юрій Йосипович був людиною комунікабельною й висококваліфікованою, він мав підхід до кожного вихованця.

Працював учителем фізкультури у Полтавській середній школі №6. Понад 15 років він – серед арбітрів легкоатлетичних матчів СРСР-США, меморіалу братів Знаменських та багатьох інших змагань. Коли Юрій Йосипович став арбітром всесоюзної категорії, то у Полтаві почали проводити змагання високого рівня. Так він був головним суддею юніорських змагань Україна-Румунія, які проходили у Полтаві. На всесоюзні змагання до нас приїздили представники усіх п'ятнадцяти республік колишнього Союзу РСР.

Не обходиться без арбітрів, і на олімпійських іграх, де їх потрібна чимала кількість. Поєдинки ХХІІ-ї Московської олімпіади обслуговували фахівці з сімдесяти восьми країн. На правах організаторів, третину арбітрів склали радянські спеціалісти.

Всесоюзний конкурс спортивних суддів «Олімпійський арбітр» був оголошений в серпні 1976 року. Він відбувся у три тури в усіх союзних республіках. Конкурс передбачав не тільки навчання суддів, а й проведення ними змагань різного масштабу. Понад тисячу арбітрів, які стали переможцями конкурсу, дістали право судити фінали VII літньої Спартакіади народів СРСР. Тільки 400 з них потрапили на Олімпіаду в Москві. Серед їх честі судити олімпійські легкоатлетичні змагання був удостоєний і наш земляк Юрій Стешин.

Юрій Стешин був одним з арбітрів на змаганнях зі штовхання ядра. Як відомо, в цій дисципліні переміг кременчужанин Володимир Кисельов. Стешин поїхав на Олімпіаду ще і як позаштатний кореспондент газети «Зоря Полтавщини». Він щодня передавав із московських арен оперативні цікаві репортажі.

По приїзду до Полтави Юрій Йосипович влаштував прес-конференцію, де поділився своїми враженнями. Після цього суддю Олімпіади-80 часто запрошували виступати перед трудовими колективами із спогадами про XXII-і Ігри. На його виступах в залах не було вільних місць.

Закінчив Полтавський інженерно-будівельний інститут.

З 1975 року до виходу на пенсію Стешин працював директором стадіону «Колос», і реконструкції легкоатлетичного манежу — це його ініціатива. Тоді на стадіоні щодня займалися спортом більше двох тисяч бажаючих.

Помер Юрій Йосипович у 2001 році. Похований на Павленківському цвинтарі.

Після смерті Стешина, його сім'я передала в музей спорту Полтавщини велику кількість матеріалів, фотоальбоми та особисті речі, у тому числі пам'ятну медаль Московської олімпіади (виготовлено було 15000 прим.) та суддівську форму.

Джерела та література.

Міняйло І. Арбітр Олімпіади-80 – вчитель. // Радянська освіта // 17 грудня 1978 р.

Сулименко В. Як Полтавщина зустрічала вогонь Олімпіади-80: містика та арбітри. // Інтернет-видання «Полтавщина» // [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://poltava.to/news/3782/>

ТИРТИШНИК В'ЯЧЕСЛАВ ГРИГОРОВИЧ

Майстер спорту України міжнародного класу з легкої атлетики, учасник Олімпійських ігор 1996 року в Атланті (США) народився 8 січня 1971 року у м. Лохвиці. Тут же, у місцевій ДЮСШ почав займатися легкою атлетикою.

Йому й досі належить рекорд Полтавщини зі стрибків у висоту — 232 см. Був багаторазовим чемпіоном України зі стрибків у висоту. На Олімпійських іграх зайняв 15-те місце з результатом 226 см.

Учасник XXXI-х Олімпійських ігор у Ріо-де-Жанейро як державний тренер збірної України з легкої атлетики у складі 68 хлопців та дівчат.

За словами В'ячеслава Григоровича: «Ця цифра свідчить про те, що у наших непростих умовах можемо підготувати багато атлетів, здатних виконати вимоги щодо участі в Іграх. Хоч у бігу на середні та довгі дистанції серед чоловіків у нас на сьогодні немає відповідного рівня атлетів, готових змагатися на світовому рівні. Ми аналізуємо причини цього і намагаємося знайти відповідь на запитання «Чому?» Адже бігунам на середні та довгі дистанції для тренувань не потрібне дороге обладнання, як, наприклад, для стрибків із жердиною. Є у нас і хороші, досвідчені тренери. На довгих дистанціях не готові конкурувати із зарубіжними атлетками й українські жінки. Багато хороших тренерів працює у нас у стрибках у довжину та потрійним. Та, на жаль, у чоловічих довгих стрибках боротьба за нагороди також відбувалася без наших атлетів. Я тісно спілкуюся з чудовими наставниками у стрибках Юрієм Горбаченком та Анатолієм Голубцовим. Не раз аналізували причини українського занепаду. Камінь спотикання лежить у сфері фінансування: туди, де працюють хороші тренери і є умови для розвитку, через брак коштів неможливо запросити талановитих атлетів з інших міст. Не можемо організувати їм елементарний побут, знайти дах над головою. Ще не так давно нас називали «ядерною державою» (посміхається): у шттовханні ядра наші спортсмени були серед світових лідерів. У Ріо, на жаль, нам не довелося уболівати за «своїх». Причина – саме у групі метань мав місце найбільший відтік кадрів за кордон. Сьогодні багато наших наставників працює на збірні інших країн. Кількість тренерів з метань, які продовжують тренувати в Україні, гранично мінімальна. Дійшло до того, що практично усі вони почали суміщати ті дисципліни, в яких до цього часу ніколи не працювали: металники молота тренують і дискоболів... Бачать «безхозних» атлетів і не можуть відмовити їм у допомозі. Та сама причина відсутності конкурентоспроможних результатів у стрибунів з жердиною. Більш того, до проблеми з тренерськими кадрами додається дороге обладнання, яким можуть похвалитися лише кілька міст України. Яма для стрибків є у Сумах та Кіровограді. Але там немає відповідних тренерів. Найпотужніша школа стрибків із жердиною функціонувала у Донецьку. Тепер з відомих усім причин не можемо на неї розраховувати. Хочеться вірити, що українські традиції у цій легкоатлетичній дисципліні відродяться у Броварах.

У цьому осередку з'явилася плеяда молодих тренерів.

Бізнесмени, які будують виключно футбольні, без бігових доріжок і секторів, стадіони за власний кошт, мають, зрештою, на це право. З іншого боку, є приклади, коли на мультифункціональних стадіонах закатують асфальтом бігові доріжки, тому що футболістам вони не потрібні. Я прихильник невеличких та затишних стадіонів, яким, для прикладу, є львівський СКІФ, розташований у тихій, зеленій місцевості, з невеликими трибунами і манежем поруч. Такі споруди потрібні нам куди більше, ніж величезні і громіздкі арени, які на своє утримання вимагають чимало коштів. Ми уже чотири роки чекаємо, щоб для легкоатлетів відкрили СКІФ. Ще перед Іграми у Лондоні залишалося зробити завершальний у ремонтних роботах штрих – постелити доріжки. Доріжок немає й досі. А з часом відкрита дощам і вітрам основа псується. Якщо терміново не постелити покриття, доведеться переробляти і саму основу...»

Проживає у Києві.

Джерела та література.

В'ячеслав Тертишник. Легкоатлети третина олімпійської команди України. [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://wz.lviv.ua/interview/179116/>

[Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://sport.pl.ua/news/1501>

[Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://sport.pl.ua/news/3400>

[Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://lohvitsa.org.ua/news/2013-08-20>

ЩЕРБАК ОКСАНА АНДРІЇВНА

Майстер спорту України міжнародного класу з легкої атлетики, учасниця ХХІХ Олімпійських ігор (Пекін), біг на 200 м та 400 м, естафета 4х100 м та 4х400 м народилася 24 лютого 1982 в м. Пирятині Полтавської області. З шкільних років захопилася легкою атлетикою. У 1996-1998 рр. навчалася у Харківській школі олімпійського резерву. Перший тренер Анатолій Бахмач. Закінчила Полтавський державний педагогічний інститут ім.В.Г. Короленка. Тренувалася у Полтавській школі вищої спортивної майстерності.

Виступала за фізкультурно-спортивне товариство «Колос». Учасниця зимового Кубка Європи (Франція, 2006р.), чемпіонату Європи (Гетеборг, 2006 р.), чемпіонату світу (Москва, 2006 р.), фіналістка чемпіонату Європи з естафетного бігу 4х400 м (Швеція, 2006 р. - 6 місце), учасниця чемпіонату світу (Японія, 2007 р.), призерка командного Кубка Європи з естафетного бігу 4х400 м (Іспанія, 2007 р.), переможець Всесвітньої універсиади з естафетного бігу 4х400 м (Бангкок, 2007 р.). Рекордсменка Полтавської області з бігу на 200 м та 400 м., 3-разова чемпіонка України з бігу на 400 м. Працювала викладачем кафедри теорії і методики викладання спортивних дисциплін ПНПУ імені В.Г. Короленка.

Тренери Юрій Щербак, Валерій Чередниченко.

Одружена. Чоловік – Юрій Щербак.

Мешкає у м. Полтаві. З січня 2017 року на тренерській роботі у Китайській Народній Республіці.

Джерела і література.

[Електронний ресурс].Режим доступу:

<http://www.olympicgames.com.ua/beijing2008/sportsmen.phtml?id=167>

Затверджено список кандидатів на участь в Олімпіаді.[Електронний ресурс].Режим доступу: <http://viy.skaz.com.ua/safia/>

АМШЕННИКОВА ІРИНА ВІТАЛІВНА

ЛІВЕР МАРІЯ ВОЛОДИМИРІВНА

ІВАНОВ ІВАН ОЛЕКСІЙОВИЧ

І.О. Іванов з тренером С.В. Дрюковим

КІЧАСОВА МАРІЯ СЕРГІЇВНА

Тренер Сергій Олександрович Кічасов з донькою Марією.

КОПЧИКОВА СВІТЛАНА ГЛІБІВНА

Спортивні відзнаки Копчикової С.Г.

Копчикова С.Г. чемпіонка Європи серед ветеранів. Ялта 2011 р.

ЛЕМЕШКО ЛЮБОМИР АРТУРОВИЧ

Лемешко Л.А. на зустрічі з школярами, 2016 р.

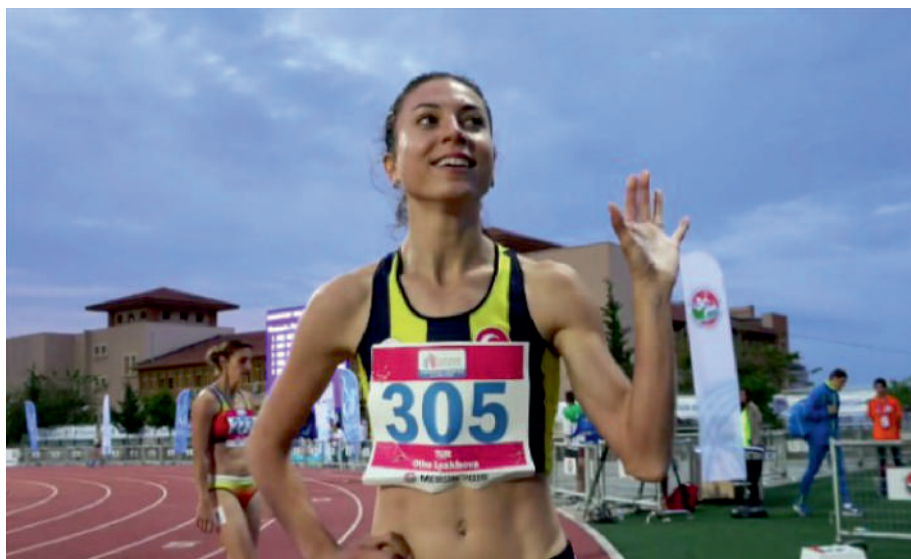
Лемешко Л.А. (крайній праворуч) перед XXXI-ю Олімпіадою з керівництвом ГО «Полтавське обласне відділення НОК України» (зліва праворуч) Удовіченко О.В., Головань А.Л.

КАСЬЯНОВА (МЕЛЬНИЧЕНКО) ГАННА
АНАТОЛІВНА

ЛЯХОВА ОЛЬГА ОЛЕКСАНДРІВНА

ЩЕРБАК ОКСАНА АНДРІЇВНА

МИХАЙЛОВ
ЄВГЕН ОЛЕКСАНДРОВИЧ

Михайлов Є. О.

Учень і учитель. Михайлов Є. і Бричков В.

Михайлов Є. - дитячий тренер

Михайлову Є.О. - 70 років. 24.01. 2017 р.

СЕНЧЕНКО
В'ЯЧЕСЛАВ ВОЛОДИМИРОВИЧ

ПАНГЕЛОВА (ДУНАЙСЬКА)
ТАМАРА ФЕДОРІВНА

Карін Кребс, Тамара Пангелова, Паола Пігні. Мюнхен 1972 р.

СТЕШИН ЮРІЙ ЙОСИПОВИЧ

Ю.Й. Стешин під час суддівства на XXII-й Олімпіаді

ТИРТИШНИК В'ЯЧЕСЛАВ ГРИГОРОВИЧ

